

REVISTA VĂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENE-
RALE A VĂNĂTORILOR DIN ROMANIA

Recunoscută persoană morală prin legea din 1 Maiu 1923

SEDIUL „UNIUNEI”

PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 / BUCUREȘTI

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923
SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI, 7—BUCUREȘTI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Președinți de Cnoare:

MIHAIL SUTZU și DINU R. GOLESCU

Președinte:

ANTONIU MOCSONYI

Vice - Președinți:

NICOLAE RACOTTA și D-r GH. NEDICI

Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

Membrii - Consilieri:

D-r I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, Marchizul de BELLOY, Principele GEORGE VAL. BIBESCU, DINU I. C. BRĂȚIANU, D-r I. BEJAN, Principele JEAN CALLIMACHI, GR. P. CARP, D-r I. E. COSTINESCU, MIHAIL SC. PHERECHYDE, GENERAL I. GĂRLEȘTEANU, Prof. D-r ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, D-r C. LEONTE, Prof. D-r DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), H. CAV. DE MIKULI (pentru Bucovina), GENERAL G. G. MANU, Prof. D-r N. MEȚIANU, DIMITRIE I. NICULESCU, C. OPRAN, MIHAIL OROMOLU, GEORGE A. PLAGINO, ROMUL POPESCU (pentru Transilvania), C. ST. RASIDESCU, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, D-r L. SKUPIEWSKI, VASILE ȘTEFAN, Prof. D-r G. SLAVU, Col. C. V. STEREA, ȘT. ȘENDREA, SEVER TIPEIU, Prof. D-r G. UDRISCHI

Censori:

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligatoriu la «REVISTA VÂNĂTORILOR».

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la «REVISTA VÂNĂTORILOR» de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru.

Abonamentul la «REVISTA VÂNĂTORILOR» este obligatoriu pentru toți membrii «UNIUNEI».

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

Correspondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

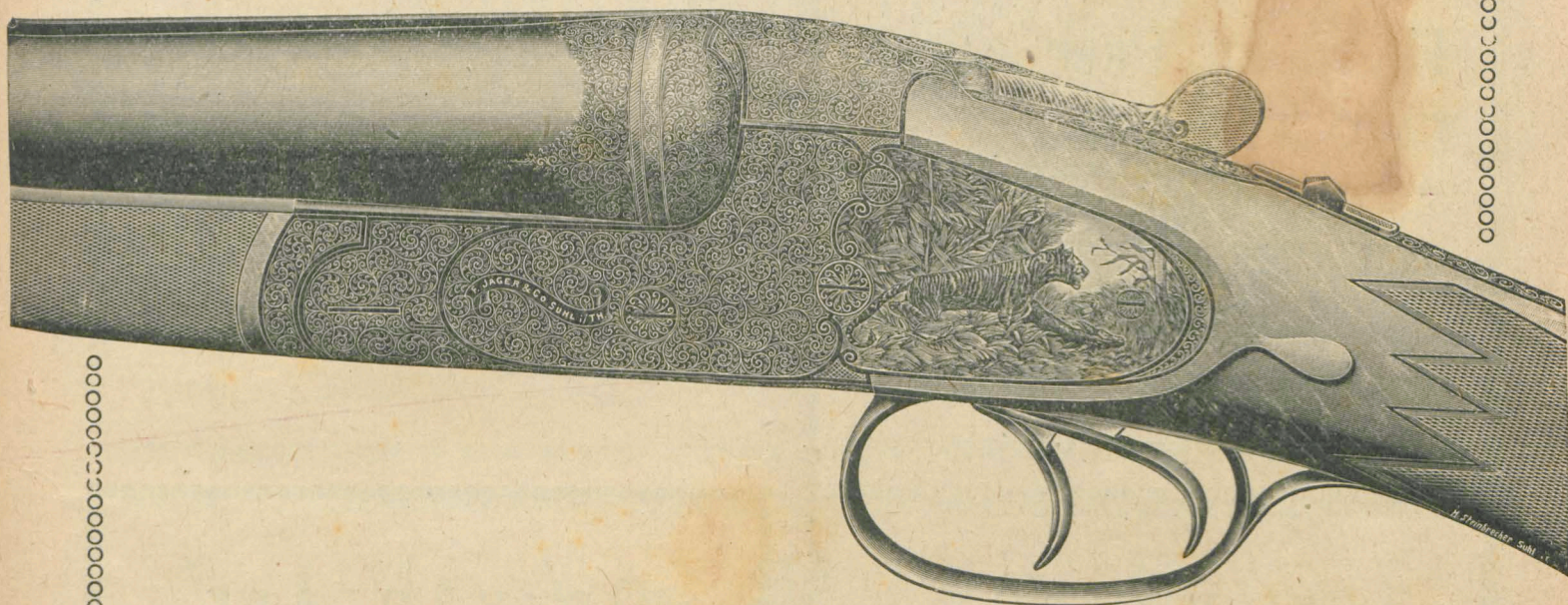
Orele de biou rou la Uniune: In toate zilele de lucru dela 9—1 și 3—7

SEDIUL: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI

A R M E L E
F. J A E G E R & Co.

Sunt neîntrecute ca tir și
soliditate, putând rivaliza
în privința aceasta cu cele
mai scumpe arme engleze

Toate armele fabricate de
această casă pentru membrii
„UNIUNEI“ sunt cea mai eloc-
ventă reclamă, obținând fără ex-
cepție predicatelor „excepțional“
și „superior“ la standurile oficiale
de încercare din străinătate.

S P E C I A L I T Ă T I :

Zăvoarele „Simson-Jaeger“ și „Vertical-Block“ care rezistă celor mai for-
midabile presiuni * Armarea separată de glonț, patent Jaeger, pentru
drillinguri * Ejectorul infailibil sistem Jaeger * Viza patent Jaeger, etc.

Ultimul catalog ilustrat și cu prețuri se
trimite membrilor „UNIUNEI“ franco
la cerere, adresată la sediul nostru.

ARMĂ DE VÂNĂTOARE

Cu 2 țevi pentru alice cal. 12,
de fabricație «MEFFERTH»,
fără cocoșe, oțel KRUPP-
FLUSSTAHL, foarte bine
conservată, țevi de 70 cm.

TIR FOARTE BUN ȘI SE GĂSEȘTE DE VÂNZARE
LA «UNIUNE» CU PREȚUL DE LEI 8.000,—

HOENICKE PREPARATOR

EXECUTĂ NATURALIZĂRI (IM-
PĂERI) DE PASĂRI ȘI MAMIFERE
CONFECTIONEAZĂ BLĂNURI DE
VÂNAT CU CAPUL NATURALI-
ZAT. MONTEAZĂ COARNE DE
CERBI ȘI CĂPRIOR. VOPSEȘTE
ORICE FEL DE BLĂNURI. FURNI-
ZEAZĂ COLECȚIUNI ZOOLOGICE
PENTRU MUZEELE ȘCOLARE

BUCUREȘTI, STR. MONETĂRIEI, 6

CEL MAI BUN

ULEIU DE ARME

„ANTINITROL“

încercat și găsit bun, pe dome-
niile regale, în urma ordinului
Oficiului Vânătorilor Regale

SINGURUL PRODUCĂTOR
ÎN ROMÂNIA MARE

Inginer

Albert Schaefer

S i b i u

De vânzare la „Uniune“

De vânzare

- 1) 500 tuburi goale cal. 8, pen-
tru armă de vânatoare cu alice.
  - 2) 300 tuburi goale cal. 12, lungi
de 70 mm. împreună cu 500 capse
- A se adresa la «UNIUNE»

De vânzare

Armă «DRILLING», cal. 12 × 12 × 450
sistem Dummerles, închizător Greener,
viză automată la 100 m., o a doua viză
la 200 m. Execuție foarte solidă cu gra-
vuri englezești și tir foarte bun
Se găsește în stare aproape nouă la Uniune

WILHELM SCHERG & Co.

FABRICILE DE POSTAV, ȚESĂTURI DE MODE ȘI TRICOTAGE DIN BRAȘOV

PRODUSE DE PRIMA CALITATE IN

STOFE DE MODE

PENTRU BĂRBAȚI ȘI DAME

POSTAVURI DE UNIFORME

OFIȚERI ȘI SPORTURI

POSTAVURI FINE ȘI DE COMERT
CUVERTURI ȘI PĂTURI

FONDAT IN ANUL 1823

B R A Ș O V

TELEFON No. 14, 706

Fabrica: STRADA FABRICEI No. 2 * Magazia: PIAȚA LIBERTĂȚEI

ATLAS-PETROL

SOCIÉTÉ EN NOM COLECTIF POUR LE COMMERCE ET L'INDUSTRIE DU PÉTROLE

EXPORTE EN TANCS ET EN CITERNES:

B E N Z I N E

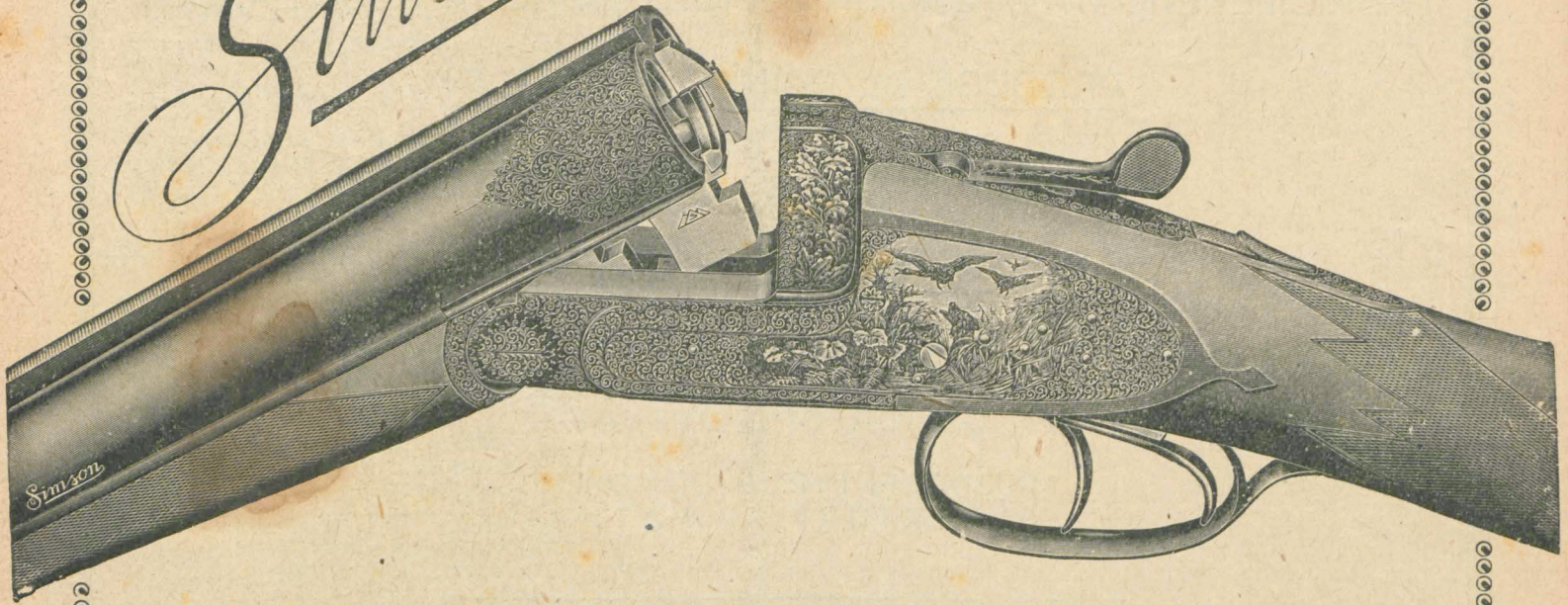
D'AVIATION, LÉGÈRE MOYENNE
ET LOURDE, WHITE-SPIRIT,
GAZ-OIL, PÉTROLE LAMPANT

HUILES MINÉRALES DISTILLÉES ET
RAFFINÉES, DE TOUTE VISCOSITÉ

RUE REGALĂ, 21. TÉL.: 26/53 et 14/90 BUCAREST ADR. TÉLÉGR.: «ALASPETROLE»
AGENCES: PLOEȘTI * CONSTANTZA * GIURGIU

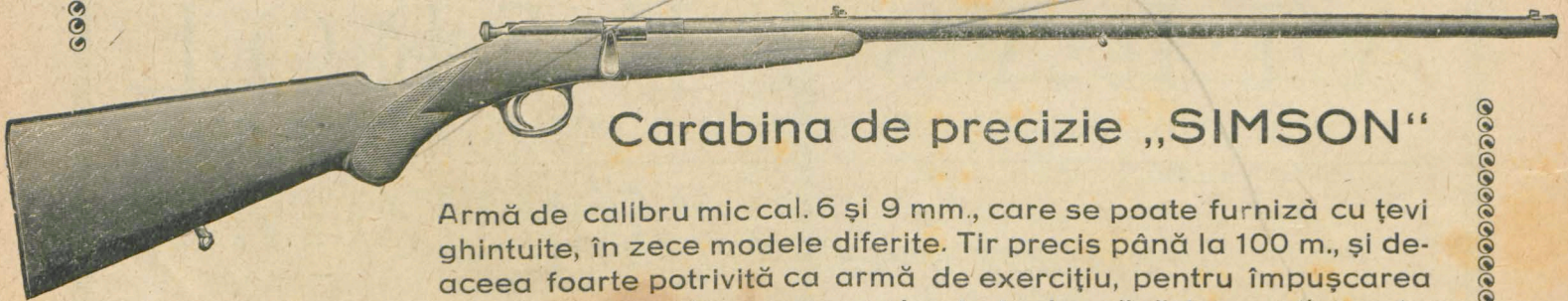
Simson

ARMELE SALE CU ALICE, DRILLINGURI,
ARME PENTRU TIR DE PORUMBEI,
ARME CU DOUA ȚEVI, SISTEM BOCK,

Sunt fabricate renumite,
de cea mai mare precizie
și cu un tir neîntrecut.

Armele pentru tir de porumbel „SIMSON” sunt purtate de către mulți trăgători internaționali de profesie renumiți, și succese de primul rang se obțin mereu cu ele.

Carabina de precizie „SIMSON”

Armă de calibrul mic cal. 6 și 9 mm., care se poate furniza cu țevi ghintuite, în zece modele diferite. Tir precis până la 100 m., și aceea foarte potrivită ca armă de exercițiu, pentru împușcarea răpitoarelor mici, cu blană, pentru împușcarea de ciori, de păsări aquatice, etc.

Revolverul automat „SIMSON”

CALIBRU 6.35

Formă plată, având cel mai mic număr imaginabil de piese componente, cari se pot demonta ușor, fără instrumente speciale. Precizie balistică mare, funcționare absolut sigură.

Fabricile de arme **SIMSON & Co. Suhl** (Germania)

Armele „SIMSON” se procură prin „UNIUNEA GENERALA A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA”

STRICHNINA

de C. A. V. Popescu

„Le chasseur est un soldat qui combat,
ce n'est pas un bourreau qui exécute“.

L. de Thier's

Am mai scormonit odată viesparul, în alt loc și în alt rând am mai atins această chestiune delicată. Consecința a fost, că a trebuit să sufer câteva înțepături; dar s'au găsit și vânători destui, cari să-mi împărtășească părerea: îndrăgostiți ai naturii, oameni cu mentalitate cavalierească desigur nu dintre aceia, cari au învățat vânătoria din cărți și cataloage de arme.

Motivul, care mă face să scriu din nou în contra strichninei, este știrea primită din județele Sibiu și Făgăraș, că cea mai falnică pasăre care a împodobit odinioară stâncele Carpaților noștri, nu mai sboară în cercuri grandioase pe deasupra vârfurilor de munți, vulturul bărbos (*Gypaetus barbatus*), a dispărut cu desăvârșire, căzând victimă nadelor preparate cu mișeasca otravă. Tot această soartă o vor avea și vulturi cenușii, ca și cei pleșuvi, împreună cu pajura, care deja în fantezia moștră moșilor noștri, personifică vitejia și puterea.

Afară de aceste paseri, s'au găsit și urși și mistreți otrăviți, cari mâncând din hoitul otrăvit au găsit un sfârșit cu totul nedemn.

Și pentru ce toate acestea? Pentru că *eventual* să se

prindă vre-un lup rătăcit, dar cu mare ușurință câteva vulpi, acolo, în regiunea muntoasă, unde vulpea nici nu are ce pagubă să facă.

Omul semidoct — ca în toate domeniile, așa și în ale vânătorei — în miopia lui, dă ascultare tuturor reclamelor și fanfaronadelor ce-i străbat până la ureche. El a auzit că animalele răpitoare sunt stricătoare, periclitând contingentul de vânat, așa zis folositor. A mai auzit, că răpitoarele se pot prinde ușor cu strichnină și numai decât și-a procurat otravă, încredințând-o apoi unui paznic — dacă e posibil — cu mintea și mai simplă; având pe urmă convingerea că și-a făcut datoria de maaare ocrotitor al vânatului și mai presus de toate, că este un vânător modern.

Dacă privim rolul, pe care îl au răpitoarele în gospodăria naturii și le cercetăm faptele nu numai din punct de vedere vânătorec, ne vom convinge că de fapt și ele sunt utile, că prezența lor este necesară, pentru stabilirea armoniei în lumea vietăților.

Din punctul de vedere silvic și agricol toate răpitoarele sunt folositoare, micșorând numărul erbivorilor și mai

ales al rozătoarelor. Să ne gândim numai la imensul număr de șoareci și guzganii, nimicii de răpitoarele mici, dela nevăstuică până la vulpe și dela vânturel până la sorliță. Nici vorbă, aceste animale consumă și vânat util. Dar să nu uităm, că acolo unde proporția între vânatul util și cel răpitor este naturală, răpitoarele devin medicii celui alt vânat, delăturând în primul rând exemplarele bolnave, sau degeneratate.

Tot așa stau lucrurile și la vânatul mare. În țările occidentale nu sunt nici urși, nici lupi, nici râși. Cerbi însă sunt. Dar ce fel de cerbi? Niște animale mici, filigrane, care abia ajung la o greutate pe jumătatea falnicului nostru «rege al codrilor». Și credeți D-voastră că acolo, nefiind cerbii supărați de răpitoare, trăiesc în tihnă și ajung la vârste de Mathusalem, dacă sunt isteți și se știu ferii de vânător? Nu! Răpitoarele au dispărut din acele țări, spre marea durere a vânătorilor adevărați, în schimb s'au înmulțit câteva insecte ca *Oestrus auribarbis* W., *Cephenomyia rufibarbis* și *picta*, care la un moment potrivit își depun larvele în nările cerbului. Aceste larve cresc repede și intră până în beregata și laringele vânatului. Acolo se fixează cu ajutorul unor mici cârlige, care le cresc în jurul gurei, cauzând vânatului dureri mari îngreunându-i atât respirația, cât și nutrirea. Pe urmă, din larve se fac nimfe, pe care cerbul tușind le lapădă, dând prilej la înmulțirea insectei.

Unii cerbi — mai viguroși — suportă boala. Alții mai slabi, după ce au tușit și respirat sforăind câteva luni, se prăpădesc.

Un alt pericol este boala de splină, care în scurt timp depopulează și cel mai bogat teritoriu; iar remediu nu este, căci vânatului nu i-se poate face nici un tratament, ca bunăoară animalelor domestice.

La noi aceste boli sunt ca și necunoscute. Este foarte ușor de ghicit pentru ce. Dacă la noi un cerb ar începe să sforăie mereu, ar fi auzit numai decât ori de lup, ori de urs, sau râș și în câteva clipe ar fi nimicit atât el, cât și larvele de insecte care îl chinuiau. Tot așa ar dispărea repede și cerbul bolnav de splină, neavând putere să fugă dinaintea răpitoarelor.

Nu a-și dori să fiu înțeles greșit. Să nu creadă cineva, că eu cer toleranță răpitoarelor. O asemenea idee este departe de mine! Răpitoarele trebuiesc ținute din scurt, deoarece, dacă sunt prea multe, iarăși nu mai există

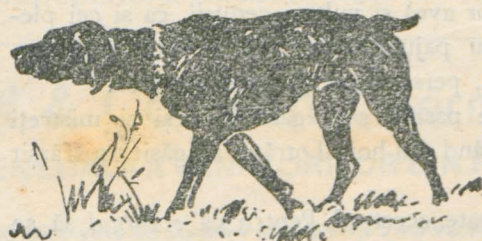
aceea armonie, de care vorbeam mai sus. Prin arătarea folosului răpitoarelor, tindeam să obțin și pentru ele puține simpatii, căci nu înțeleg aceea ură, pe care mulți vânători o au contra lor. Dece *trebuie* să faci pe cavalerul față de iepuri; și dece ai voie să distrugi răpitoarele cu orice mijloace, chiar și în mod mișelesc, eu nu înțeleg?

Unde sunt mulți lupi, admit prinderea lor și cu otravă. Inșă toți acei vânători, care nu cunosc lupul numai din fotografii și eventuale întâlniri cu ocazia bătailor de iarnă, știu, că lupul este un animal vagabond, care nu prea revine la hoitul din care a mâncat odată și știu, că tocmai în timpul când se fac otrăvirile — iarna pe zăpadă — lupul prinde cu ușurință destul vânat viu, deci nu mănâncă hoit.

Admit și otrăvirea ciorilor și coțofenelor cu sirop fosforat, fiindcă știu toți, cât de puține putem împușcă, dacă umblăm anumit după ele, deci nu le putem micșora altfel numărul. Nu am nimica în contra otrăvirei câinilor vagabonzi, fiind constrânși de stăpânii lor să procedăm astfel în modul acesta clandestin, dar dece să prindem vulpea cu otravă, când avem îndemână destule alte metode, mai frumoase, și mult mai plăcute.

Vânătoarea vânatului răpitor, cade în primul rând în sarcina vânătorilor de profesiune. Acela dacă este nu numai un simplu paznic, dar și vânător, va cunoaște curând toate vizuinile aflătoare pe teritoriul său. Dacă are un câine bun de vizuină, bursucar, sau foxterier, poate să prindă primăvara atâția pui de vulpe câți vrea el și iarna tot atâtea vulpi bătrâne. Dar dacă nu este vânător priceput, nu va prinde nimica nici cu strichnină, deci e inutil să-i dăm otravă; căci manipulând cu ea în mod prost, va ucide mistreți, vulturi, etc., numai vulpi nu. Luând în considerare, că de multeori nu ninge iarna, sau tocmai atunci când este timpul otrăvirei. În acest caz nu se ia nici-o măsură în contra răpitoarelor?

Pe un teritoriu bine administrat, cu personal priceput, nu avem nevoie de otravă. Să nu facem deci sistem din otrăvire și mai ales să nu o facem obligatoare, căci pe lângă un folos real foarte mic pe care îl aduce, grăbește peirea câtorva specii de animale, dejă foarte rare. Fie acest mod de prinderea răpitoarelor cât de simplu, să ne lipsim de el, lăsând în vânătoare încă un mic locșor și esteticei, căci a otrăvi niște nenorocite viețuitoare, numai frumos și cavaleresc nu este.

LUPUL OCROTITOR

de Leon Baron de Kampenhausen

(traducere din Revista germ. „der Heger“)

N depărtările nordice ale Rusiei, printre munții înzăpezii, unde Volga își adună apele din izvoare, ședeam într'o seară de Ianuarie cu viscol, pe un vechiu trunchiu, trântit de vânt.

Cu plăcere îmi priveam vânatul ucis în acea zi; un urs puternic. Trei câini se învârteau în juru-i, cu cozile între picioare, privind chiorș la mine, fiindcă le-am interzis să se

atingă de regele mort al pădurilor seculare.

Lângă mine ședeă Ștepan. Ștepan, vânătorul semi-sălbatic, care cunoștea mai bine fiarele codrilor, decât pe sine însuș. El care petrecuse o vieață între animale, le cunoștea limba, iar după fruntea lui se nășteau câte odată gânduri ciudate.

Vorbiă în termeni scurți, măsurăți, dar îl înțelegeam foarte bine, cum îmi povesteă:

Sunt bătrân. Când eram tânăr, lăsam fetele să-și toarcă firele și să cânte în casă, eu însă plecam în codri și prin zăvoaie.

În pădure roteau cocoșii de munte, patruzeci și șaizeci. Mă duceam mai departe și iarăș găsiam patruzeci și șaizeci.

Din depărtare se auziă urletul lupilor.

Și prin zăvoaie cântau cocoșii de mesteacăn, sute și sute. Iar mergând mai departe, iarăș auzeam cântând, sute și sute.

Lupii însă urlau.

Și pretutindeni fluerau cocoșii de alun, sburând sgomotos prin desișul de tei. Mii și mii.

Și lupii urlau.

Vara, găinile sălbatece își conduceau puișorii prin iarba înrouată, iar ei săreau după melcii mici, ce erau lipiți de firele de iarbă.

Dar de pe grinduri, se auzeau țipetele subțiri și urletele stângace ale puilor de lup.

Pe acele vremuri plângea mama, iar tata înjură. Câinele nostru a plecat în pădure să prindă pui de iepure și nu s'a mai întors. Pisicuțele noastre au plecat și ele în pădure să prindă pui de cocoș de alun, dar nu au mai venit nici ele. Și tot așa au dispărut și câinii cei mari, pe cari tata îi cumpărase dela plutași pe țuică.

Fetele torceau și cântau doine despre lupul care vagabondează prin stof. Mama plângea și tata înjură.

Eu însă m'am dus tainic în pădure, m'am aplecat peste izvor și văzându-mă ca în oglindă vorbeam către mine: «Auzi Ștepane, numai ție ți-o spui: Lupii sunt buni, ei mânâncă nimicitorii puișorilor din pădure și stof».

Pe urmă, când eram mai în vârstă, veni un funcționar comunal cu un ciocan, și prinse cu niște ținte un afiș pe stâlpul învechit al felinarului din mijlocul satului. Copii stăteau împrejur cu degetul în gură, călcând de pe un picior pe altul; fiindcă nu știau să cetească. Eu eram mare, însă să cetesc, nici eu nu știam.

Atunci funcționarul ceti afișul cu voce tare, spunându-ne că administratorul de plasă plătește câte zece ruble de fiecare lup ucis, indiferent dacă acela este tânăr sau bătrân. Tata eră bucuros, și toți vânătorii și țărani au plecat să vâneze lupi, ani dearândul.

Acuma am îmbătrânit. Mă duc în pădure, cocoșii de munte rotesc, câte zece-douăzeci. Și prin zăvoaie cântă cocoșii de mesteacăn, patruzeci și cincizeci. Cocoșii de alun se furișează prin desișul de tei, sute și sute.

Lupii numai rar mai urlă.

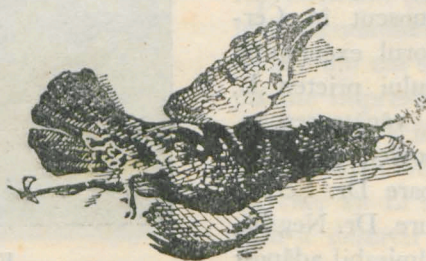
Dar vara, când găinile sălbatece și-au umplut cuiburile cu ouă, câinii noștri se îngrășe de hrana delicioasă. Și pisicuțele pândesc puișorii de vânat, prinzând sute și sute. Și bine le merge și vulpelor.

Puii de lup însă se aud foarte rar țipând pe grinduri, fiindcă administratorul de plasă plătiă zece ruble de lup fie pui sau bătrân, ani dearândul.

Fetele șed în casă torcând, adună firele lungi și cântă cântece cu lupul, care umblă prin stof.

Eu însă, dacă se face iarăș vară, mă voiu duce la izvor și voiu vorbi către mine: Ștepane, să o știi dela mine: Lupii au murit. Câinii, pisicile și vulpile trăesc. Dar cocoșii sălbateci în păduri și zăvoaie, dece s'au rărit?»

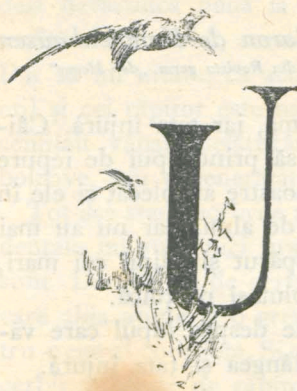
(În românește de C. A. V. P.).

LA CAPRE NEGRE

de Prof. E. Botezat, Cernăuți

UN vis nutrit din tinerețe, grandioasa realitate și plăcuta amintire, toate aceste stau mărețe dinaintea sufletului împăcat prin exercițiul vânătorii la capre negre în Alpii Transilvaniei. Căci un fel nou și neobișnuit de plăceri vânătoarești mi-au zguduit inima impresionabilă pentru orice este frumos și măreț în natura nesfârșită în puterea ei formativă, nemăsurată în variabilitate, nesecatul izvor de frumusețe, serioasă ca adâncimea bătrânețelor și

Fig. 1. La colibă

veselă ca ușurința senină a tinerețelor, echilibrând necontenit aceste facultăți, drept măiastra prototipică a armoniei și ordinei, din care iese veșnica întinerire, cu dulceața primăverii în sine, care ne înveselește ne încântă, ne ademenește și ne chiamă la sine cu surâsul fermecător al zânei nemuririi, căruia îi urmăm cu bucurie cu toții noi copiii mici și mari. Un gingaș sentiment de mulțumire îmi învăluia duios simțirile, când ochiul înseninat privea de pe înălțimile jghebuoroase în strălucirea soarelui de toamnă la întinderile încununate cu înălțimi din frumoasa țară a Oltului. Iar figurile drăgălașe ale noilor prieteni aflați în aceste regiuni ospitaliere, mă înconjurau ca un dulce bacchanal din antichitate.

Nu pot să nu exprim și aici cele mai vii sentimente de mulțumire pentru ocaziunea oferită de a petrece la mai multe vânători din această regiune depărtată, cluburilor de vânători din Brașov și Făgăraș în genere, iar în deosebi prietenului de vânătoare cunoscut în Cernăuți, fostului căpitan I. Iglody, inițiatorul excursiunii mele în această regiune, precum și noului prieten L. Miess din Brașov, pentru invitarea la vânătoarea sa, apoi d-lor inspector de vânătoare Popovici, gentilului cavalier, senator și inspector de vânătoare Dr. Șerban de Voila, deputat Dr. Vasu, prefect Tulbure, Dr. Negrilă, inginer Martini (care și-a construit un admirabil adăpost

mobil în forma unui cort cu sobă) și alții, pentru adevărat frățeasca întâmpinare, primire și adăpostire, de care m'au făcut părtaș fiecare în felul și la rândul său, dar care din care mai drăgălaș și prevenitor.

Fiecare clipă petrecută în această societate mi-a fost o plăcere neuitată, fiecare zi o adevărată zi de serbătoare, de viață mai înaltă, împreună cu multe cunoștințe noi și folositoare. Iar culmea înălțării sufletești mi-a fost petrecerea în munții înalți cam de 2000 m., romantici și măiestroși, cu pajiștile împrejmuite de jghiaburile și crestele micașturilor străvechi, care adeseori se ridică ca niște păreți gigantici în atmosfera albastră.

Acest peisaj de veșnic sur, frumos împetriștat cu variația verdelui de brazi, iarbă, jnepeni și alte plante alpine, colo și colo cu pete albe de omăt, dar mai ales în căldările jghebuoroase din care își iau obârșia pâraele, mai întâiu în curs lin, apoi rostogolindu-și apele în șipote torențiale, printre stâncile rupte sute de metri drept în jos, cu sgomot răsunător, spre a dispărea departe în văile tot mai larg deschise, de unde se zăresc numai ca niște fire argintii, acesta este locul unde, după ce s'a retras dinaintea înaintării culturii omenești, capra neagră și-a întocmit căsnicia prin adaptare deplină la viața din terenurile stâncoase rămase singurele teritorii largi, prielnice pentru viața antilopei.

În această localitate am plecat o mică expedițiune. Norocul ne-a favorizat, căci am avut parte de cel mai splendid timp din toamna trecută, ultimele zile din luna Octomvrie și primele din Noemvrie; totdeodată și începutul goanei caprelor negre. Trei înși, prieteni buni, pătrunși de aceleași vederi și ca vânători și ca oameni, cu lucrurile cele mai de trebuință încărcate pe 2 cai și un măgar și însoțiți de 4 oameni cunoscători ai terenului și vânătorului, am pornit la deal în caravană lungă spre terenul de vânătoare al gentilului nostru conducător, fabricantul L. Miess din Brașov, iar eu și cavalerescul nostru prieten comun, f. căpitan I. Iglody, ca oaspeți. Abia a doua zi am ajuns în cartierul nostru definitiv, de-

Fig. 2. Toma cu 2 țapi vânați

parte în valea Zârnei, dincolo de coama principală a munților. În voie bună am făcut drumul lung și variat, prin pădure, stânci și pietriș, dar și peste pajiște netedă, tot în sus, apoi peste coama munților, numită acolo «Curmătura Zârnei», pe unde a trebuit descărcat bagajul și transportat în spate, după ce animalele noastre au trecut peste îngustimea stâncoasă prin zăpadă adâncă. După încărcarea din nou, caravana cu bagajul nostru însoțită de Haralambie și Gheorghe, a plecat la vale spre colibă, iar eu cu Toma în direcție la stânga și Miess cu Iglody la dreapta, însoțiți și de moșul Gheorghe — car, din cauza unei pățanii avute în timp greu, avea mare respect de «venirea ghiferului» (adică a furtunii cu zăpadă care în aceste regiuni poate fi și un pericol de moarte).

Seara ne-am întâlnit cu toții la colibă, o căsoaie de bârne cu 2 încăperi, așezată pe o poiană din valea Zârnei și împrejmuită de pitorescul cel mai romantic de păduri și stânci (Vezi fig. 1). Haralambie, îngrijitorul cartierului, a aranjat lucrurile foarte bine, ne-a pregătit și paturi de cetină, iar în mijlocul localului a făcut un foc, pe lângă care ne-am așezat cu toții, după greutățile zilei ocupați cu astâmpărarea foamei, dar mai ales a setei. Iar măgaru nostru cu numele Mateiu, care pentru prima noapte era adăpostit în cealaltă încăpere, privea în liniște sufletească la această idilă voioasă din stâna Zârnei. După ce am isprăvit cu istorisirea pățaniilor, garnisită cu diferite intercalări mai mult sau mai puțin ingenioase, fără să trecem cu vederea și tăcutul nostru privitor din celălalt compartiment, moșul Gheorghe a crezut de cuviință să ne atragă atențiunea ca să nu visăm cumva despre lucruri imposibile în situațiunea noastră, pentru că astfel de visuri nu ar fi prielnice la reușita întreprinderilor vânătorești, ne-am așternut fiecare în ungherul său pe cetina aromatică, în brațele dulci ale zeului Morpheu. Dimineața am plecat în zori de zi, fiecare cu însoțitorul său, în regiuni diferite și seara ne-am adunat iarăși la romanticul nostru adăpost comun. În acest fel am petrecut toate zilele din săptămâna trăită în această singurătate încântătoare. Numai într-o dimineață, când a trebuit să plece 2 oameni cu măgarul, spre a aduce 2 țapi vânați dintr'un loc mai depărtat (vezi fig. 2), am plecat tustrei, împreună cu Toma, la căldarea Zârnei. Aici ne-am și întâlnit cu

Fig. 3. Miess cu țapul capital vânat în Căldarea Zârnei

un țap bătrân, capital, la care Iglody, își ascuțise pofta, dar care însă, din cauza prea marelui distanțe, i-a fost zadarnică de astădată. Mai târziu avu Miess norocul să vâneze un alt țap capital, cu care ne-am fotografiat împreună (v. fotografiile alăturate 3 și 4). După o săptămână ne-am hotărât la reîntoarcere. Într-o dimineață întunecoasă am pornit prin negură deasă, Miess cu caravana spre stâna de pe Piciorul Ludișorului unde aveam să stăm peste noapte, iar eu și Iglody iarăși la vânatoare, căci Miess era acum încoronat de succes deplin, iar noi mai puțin. După ce am urcat fiecare la rândul său prin întuneric și răceala negurei, aceasta rămase în vale, iar noi ne-am bucurat de cea mai admirabilă zi cu soare strălucitor. Seara ne-am întâlnit la stâna Ludișorului, chiar și cu succesul vânătorească dorit. Această ultimă noapte am petrecut-o în voie bună și veselie, sub cerul liber, împrejurul focului așezat pe o poiană încântătoare,

Fig. 4. Toma, Iglody și autorul lângă țapul vânat de Miess în Căldarea Zârnei

împrejmuită cu pădure de molizi și chiar în fața unui loc de bătaie a cocoșilor de munte. Liniștea somnului nu a fost întreruptă decât prin pofta lui Mateiu, care alintat de noi în timpul săptămânii și înțelegând camaraderia ca și colegialitate, a aflat de cuviință să șteargă o lingură de lemn cu niște bucate și să dispară cu ea în desiș. Orișicum goana după lingură, executată de către unii din societatea noastră în toiul nopții prin desișul din apropiere a fost un episod, nu lipsit cu totul de haz.

Dimineții puțin răcoroase i-a urmat o zi senină, liniștită și cu soare, ca rare ori, astfel că descinderea noastră din munții admirabili s'a sfârșit plăcut și bine, fără nici un resentiment dureros, afară de cel al despărțirii.

Ca ultimul din caravana împovărată, mergea Mateiu încărcat cu trofee dobândite, între care un țap întreg reprezentând simbolul succesului cu care a fost încoronată excursiunea noastră vânătorească. În cele din urmă, fiecare din noi s'a reîntors la vatra sa voios și cu cele mai plăcute impresii. Rezultatul total al vânătorii pe terenul d-lui Miess a fost, dacă și modest, totuși foarte satisfăcător pentru fiecare din noi (Miess 3 țapi, iar Iglody și eu câte 2). El a fost pe deplin satisfăcător, întrucât fiecare a deșertat până la fund paharul plăcerilor acestei vânători nobile, iar modest, întrucât corespunde felului

cum practică vânătoarea d-l Miess, înzestrat cu toate virtuțile adevăratului vânător în înțelesul acestui cuvânt cu privire la înălțimea modernă a civilizațiunii și culturii.

Astfel atingem chestiunea bilanțului vânătorii, precum o exercită patronul ei în calitatea sa de arendaș al unui teren de 18.000 hectare (ceea ce nu este mult pentru aceste regiuni) în mod rațional și înțelept. Socotind adică, în baza observărilor făcute numărul total de capre negre din acest teren numai la 60 de capete, care se pot distribui în 20 capre, 20 bucați tineri și 20 țapi, iar aceștia la rândul lor la $\frac{1}{3}$ tineri, $\frac{1}{3}$ în etate mijlocie și $\frac{1}{3}$ bătrâni, ajungem la 10% exemplare vâdate din numărul total, sau la $\frac{1}{3}$ din numărul țapilor, dintre care iar $\frac{1}{3}$ de țapi bătrâni. Considerând pierderea anuală la $\frac{1}{4}$, iar numărul țapilor scăzându-l până la 10, rezultă starea totală de 15 iezi, 15 capre și 10 țapi = 40 exemplare — pierderile sunt socotite prin braconaj, răpitoare, evenimente elementare și vânătoare. Astfel numărul inițial de 60 bucați este redus până la $\frac{2}{3}$, ceea ce înseamnă o pierdere enormă, adică a treia parte, și poate fi considerată ca și un eveniment catastrofal. Cu toate acestea, în baza considerațiunilor și socotelii fundate pe aceste care urmează, ajungem la un rezultat surprinzător, ba chiar uimitor, dacă se execută vânătoarea corectă, și după părerea noastră singura admisibilă, de a se vâna numai țapi și numai prin furișare (surprindere) la începutul epocii goanei, eventual cu unul singur, sau cu de tot puțini bătaiași, fără câini — un câine bun cu anume dresură este de lipsă pentru urmărirea și aflarea vânatului rănit după urma de sânge. A împușca în plin și fără scrupule și altfel decât cu glonț, numai din motive de record, nu este demn de un vânător la acest vânat nobil și rar.

Reproducțiunea caprelor negre este destul de favorabilă; cele tinere față câte un ied, cele mai în vârstă și câte două, ba excepțional chiar trei. Deaceia nu vom greși contând din cele 15 capre (adică $\frac{3}{4}$ din 20) 13 cu câte un ied, iar două cu câte doi = $13+4=17$ iezi în primul an. Dintre cei 15 iezi de an socotind 7 capre și 8 țapi, urmează un număr total de 17 iezi, $15+7=22$ capre și $10+8=18$ țapi sau 57 bucați. Astfel ajungem chiar în primul an la un număr total aproape egal cu cel de 60 dela început numai că raportul este mai favorabil (17:22:18 în interesul reproducțiunii. Reducând numărul țapilor tot la 10 (prin vânătoare și alte pierderi) iar cel al celorlalte bucați la $\frac{3}{4}$, considerând tot $\frac{1}{4}$ pierdere anuală, numărul total va sporî după 10 ani cam până la 100 de bucați. Dar în realitate lucrurile trebuie să stea mai bine, sub astfel de condițiuni de vânătoare.

Astfel urmează din exercitarea vânătorii corecte, care este cea rațională, precum o exercită d-l Miess, nu numai asigurarea existenței caprei negre pe timp nedeterminat în țara noastră, ci chiar sporirea acestui vânat și îmbunătățirea lui prin selecțiune, cu toată creșterea numărului oamenilor și înaintarea culturii. Și pentru că în același raport negreșit va crește și numărul vânătorilor, faptul sporirii contingentului vânatului va fi un avantaj favorabil pe de o parte, iar pe de altă parte, în măsură ce va înainta starea culturală, va progresă și modestia în ce privește pretențiunile, mai ales în goana după recorduri

numerice, apreciindu-se tot mai mult valoarea virtuților bărbătești reclamate în cea mai mare măsură, tocmai pentru vânatul caprelor negre.

Reflecțiunile acestea le-am putut câștiga, petrecând în acele regiuni încântătoare și în societate cu amintiții vânători selecti, cărora le păstrez cel mai profund devotament de prietenie, respect și mulțumire.

Dar precum nimic pe lume nu poate fi perfect, astfel și această a noastră petrecere vânătoarească nu a rămas neturburată; aceasta nu prin evenimente elementare și nici prin braconaj făptuit de indivizi de rând, ci prin sentimentul atât de dureros, trezit de pe urma observațiunii făcute în una din aceste zile, cum și aici este înjosită și degradată strălucita haină militară prin braconaj ordinar (auzindu-se focuri de armă și apoi văzând — cu regret, la distanță cam mare — un ofițer și 2 soldați în uniforme, cu armele de foc făcând braconaj pe teritoriul străin, cari apoi au dispărut repede dinaintea noastră, celor în drept). Braconajul și fuga rușinoasă, dacă și singura salvatoare din această situațiune și dilemă critică, din mai multe puncte de vedere nu cred că se potrivește tocmai bine cu haina și chemarea pentru apărarea integrității, cinstei și prestigiului național și patriotic.

Mai sus am amintit, că apetitul, dar mai ales setea, ca și la alte ocaziuni de aceste vânătoarești, ne-au fost puse la încercare, iar noi am stăruit cu tot dinadinsul să le împăcăm. Dar cine se va aștepta la îmbuibare și consumarea de spirtoase, va greși, căci hrana noastră eră simplă dar nutritoare, iar băutura apa curată de izvor din stâncă. Numai ceaiul îl beam cu puțin rom ($\frac{3}{4}$ l. pentru 7 persoane într'o săptămână). În schimb, puterea de rezistență, elasticitatea corpului și seninătatea spiritului, ne erau la înălțime; oboseala eră pentru noi un factor aproape necunoscut. Și în această privință ne-am găsit trei prieteni cu aceiași logică simplă: Păstrarea nevătămată a corpului și spiritului, în interesul exercițiului netulburat al vânătorii. Considerând încă și petrecerea în natura liberă, iată vânătoarea drept un avantaj pentru salubritate și în aceeași linie și un moment educativ.

În fine nu se poate trece cu vederea, că în aceste regiuni, atât de prielnice pentru vânat mare, lipsește cu desăvârșire cerbul. Aceasta se explică prin faptul că locuitorii nu pleacă altfel la câmp, dar mai ales la pădure, decât cu câini, precum și prin obișnuința de a vâna la bătaie nu numai cu bătaiași, ci și cu câini slobozi, un obicei străvechiu prin care existența cerbului, care reclamă liniște, este cu totul iluzorie. Introducerea cerbului ar fi nu numai de dorit, ci și foarte ușor de executat și cu deplin succes. Dar înainte de aceasta ar trebui isprăvită problema câinilor, cari nu au nici un rost practic și reprezintă numai unul din acele fenomene de conservatism, cari au devenit cu totul inutile. Și precum aceste regiuni reclamă introducerea cerbului, așa pentru regiunea din munții Bucovinei ar fi de dorit reintroducerea caprei negre în anumite localități, precum în munții de lângă Câmpulung (Rarău), Cârlibaba (Țapul) și Dorna-Candreni-Poiana Stampii (Lucaciu, Pietra Roșie, Pietra-Dornei). Ultima regiune ar putea servi chiar drept rezervor pentru acest

vânat, fiind învecinată cu Calimani din Transilvania, care regiune pare cea mai potrivită pentru înființarea unei rezervațiuni naturale, în care să aflu deplină protecție vânatul mare, pe lângă care ar mai fi de reintrodus alcele și zimbrul, cari au trăit odinioară pe aici, precum am mai atins această chestiune și altădată, care de altfel a fost relevată în «Revista Vânătorilor» de către d-nii Dr. Jickeli (Maiu 1925) și Maior Schneider-Snyder (Februarie 1926). Țin să accentuez iarăși această chestiune, cu scopul de a nutri tot mai mult interesul general pentru astfel de întreprinderi nu numai moderne, ci și de datorie patriotică pentru păstrarea podoabelor țării și prin aceasta pentru ridicarea prestigiului său. Dacă interesul general ar fi destul de viu pentru astfel de probleme, atunci nici factorii hotărâtori nu s'ar da înapoi, ci le-ar aduce la îndeplinire. Fondul Bisericesc din Bucovina ar contribui lesne la rezolvirea acestor probleme, cu mijloacele sale considerabile alături de mijloacele asupra

căroră dispune Direcția de Vânătoare de pe lângă Ministerul Agriculturii și Domeniilor, întrucât în România veche și Transilvania teritoriile în chestiune sunt sau averile Statului, sau sub administrația sa. În cea mai mare parte cel puțin, este vorba aici de terenuri fără condițiuni prielnice pentru înaintarea popularizării și în care nici pășunatul nu poate fi satisfăcător pentru cultură favorabilă de cornute, nici prin asprimea climei, prin insuficiența sau calitatea rea a pășunii, prin umiditatea livezilor și inaccesibilitatea stâncărilor și pietrișurilor. Odată și odată, crescătorii de vite vor trebui să înțeleagă, și lucrul acesta chiar și fără ca să le fie impus prin alte mijloace, decât prin experiența tristă, că osteneala, adică munca depusă, și cheltuelile trebuie să producă și un venit amăsurat, nu însă desproporționat.

Dar până atunci fie-mi iertat să le trimit fraților vânători din țara Oltului salutul meu devotat peste codrii și crestele frumoșilor noștri Carpați.

CÂTEVA ÎNTÂLNIRI CU VÂNATUL NOSTRU MARE

(URMARE)

de Dr. E. Schnell, Brașov

O întâlnire ceva mai scurtă, însă nu mai puțin interesantă, avui în toamna târzie a aceluiaș an în așa numita poiană T... o jumătate de oră dela plăcuta stațiune climaterică N... Iat-o:

Stăteam la pândă în dimineața unei splendide zile de toamnă târzie, în care guști cu o deosebită plăcere frumusețea naturii, în poiana susamintită. Aveam cu mine și câinele meu de porci «Bobby», căruia neputându-l întrebuința, îi dădui libertate, în timp ce eu voiam să încerc țărliitoarea pentru găinușe de alun. Abia atrăsesem un cocoș de alun, pe care-l pușcai, când deodată aud clar la o considerabilă depărtare, sus pe muchea, care duce în munții Sch... «mânatul» unui câine. Ca electrizat sării în picioare și ascultai. După lungă ascultare, putui distinge, că aceasta este indiscutabil vocea lui «Bobby». Intr'un «tempo» grăbit, urc pieptul destul de pieziș. Tot mai aproape, tot mai clar devine clefăitul răgușit, însă pe atât de iritant, al câinelui meu. Aflai prima baligă; după mărimea și circonferința acesteia deduc, că ar fi un mistreț, cu o poftă de mâncare excelentă și digestie sănătoasă. Timp, pentru o analiză mai exactă și ipoteze mai îndelungate nu-mi dădu câinele. «Vino, vino, hau, hau. Vino, vino, hau, hau» răsună neîntrerupt, chemarea sa. Cu precauțiune deosebită, mă strecor prin desiș. Aud deja cum diavolul cu sforăitul indignat, calcă peste crăcile uscate atacând câinele, însă «Bobby» cunoaște această glumă și nu-l slăbește. Ca la bătaia cocoșilor de munte, sar când aud sgomotul mai mare. Totul este bine, numai vântul, care suflă încet, putea să mai rămână puțin acolo,

unde crește piperul. Intr'adevăr! abia 20 de pași înaintea mea o pocnitură, un fâșăit — imediat după această vocea lui «Bobby», îndepărtându-se din ce în ce. Nădușit stau și ascult după «norocul pierdut» — negreșit cu sentimentele desamăgite. S'a dus, s'a dus — nu mai există nimic din «a vroi», mă gândesc eu și încep a urcă, cu nervii și cocoașele încordate, tot mai sus, tot mai sus muchea, pentru a ajunge în vârful.

În sfârșit, iată-mă ajuns. Abia îmi întorsei ochii: în lungul muchii duce o «urmă» cu contururile clare de urs și mistreț. Planul meu fu imediat făurit; aici mă voiu postă încă în astă seară. Insuflețit de o nouă speranță, mă îndreptez către casă, pentru prânz. Abia intrat în casă, mă ajunge și «Bobby». Cu limba scoasă, se dărăcește și sare pe mine. Privirea lui este plină de reproșuri. Da, dragul meu, de astădată sunt eu vinovat, că ne întorcem acasă încăodată «cu traista goală», vântul, acest vânt prost, este acela care de atâtea ori mi-a tras cu buretele peste socoteală.

În sfârșit, târziu după masă — ca și când ar fi fost aranjate, ni-se puseră obstacole unele după altele — o luai în pas grăbit spre sprânceană de munte aflătoare la o oră și jumătate, de locuința mea. Cu toate, că urcam destul de grăbit, fui abia în amurg la trecătoarea susamintită. Din cauza timpului pierdut, nu vrui să umblu mult încoace și încolo, ci mă așezai aproape de trecătoare pe un buștean, așezându-mi pointerul, a cărui prezență, o observai abia pe drum, înaintea mea la câțiva pași, într'o albie. Se întunecase, când auzii în

frunzișul uscat din dreapta muchii, un sgomot ușor și imediat după aceea, o vulpe stretăia în salturi trecătoare, îndreptându-se direct spre «Caro» al meu, care ieși din albia sa, fugind după vulpe. Dacă energicul meu «Sst», care altfel pe bine disciplinatul meu câine, îl făcea să stea sau să se așeze la pământ, a fost executat de astă dată sau nu, nu putui distinge; în tot cazul nu mă mișcai din locul meu de pândă, cu atât mai puțin, cu cât mi-se părù, că aud pe muchea urcândă un mic sgomot. Intr'adevăr, iarăși aud un călcat ușor — «desigur, este câinele care având pe conștiință gestul comis, vroia să se strecoare, iarăși în locul său» îmi gândiam eu. După aceea, iarăși câțiva pași tiplili până după un brad de statura unui om la 4 pași în fața mea; — curios, ce prost se poartă azi câinele — Cu drillingul pe mână, mă ridic depe buștean, și fac un pas lateral, pentru a privi după brad. În acel moment se ridică o masă neagră în nemijlocită apropiere — un urs capital pufăi plin de curaj și cu labele gata pentru îmbrățișare; drillingul sboară la umăr — cu un avânt sare ursul — pe pantă auzii răsturnându-se un abore putred, pe care ursul în grabă îl rupse. Nu avui timp să trag, căci eu în așteptare de a vedeă câinele meu după brad, nu eram preparat pentru Moș Martin. Dealtfel, nici nu ar fi fost recomandabil, deoarece, abstrăgând dela considerabila apropiere, ursul ar fi fost deja peste mine. Câinele stătea, după cum mă putui convinge ulterior, câțiva pași lângă trecătoare, cu toate, că avusese probabil în nas mirosul ursului din apropiere. Ursul observase și el ceva de cu ziuă și de aceea, luă drumul său obisnuit așa târziu.

De astă dată, câinele resp. vulpea, scăpă vieața ursului și probabil și pe a mea.

Mă hotărîi, a veni și seara următoare, însă fără «adjutant».

Imediat, Sâmbătă după masă, pornii încet.. Mă echipai radical cu luneta nouă, binoclu, scaun de vânătoare, lanternă, drillingul și buna intenție, de a petrece noaptea întregă afară. Câțeva sute de metrii mai departe resp. mai sus de locul meu de ieri, aflai pe un teren neted a muchii, o rariște care-mi păru favorabilă aducerii la îndeplinire a planurilor mele, aci mă așezai admirând frumosul amurg al unei zile de toamnă. Incet dispare și ultima rază roșietică a soarelui care apusese deja de mult și tocmai vroiam să așez luneta pe drilling, când privirea îmi căzu, asupra unui animal, care părea a fi un mistreț mijlociu. «După întâmplarea de ieri și așa nu mai vine ursul — împusc mistrețul», în decursul acestui plan speculativ, răsună împușcătura mea. În aceeaș diviziune a momentului, sare din desime încă un vânat pe care-l recunoscui imediat, că eră urs. Al doilea glonte sboară în plin — ursul se ridică în picioare, căutând să lovească cu labele partea lovită de glonte și sare după primul vânat împușcat, pe muche în los. În momentul următor sare și o a treia «bestie». Ce a fost această? O ursoaică cu pui! Foarte regretabilă constatare, dar ce s'a întâmplat, s'a întâmplat. La lumina lămpii de buzunar cercetez locurile la care am tras. Afară de rupturile adânci ale labelor nu este nimic de recunoscut pe pământ. În tufele uscate aud bătăi și sfârșit, una din victime își dă ultima suflare — păcat!

Urmând propunerii mele, de a petrece noaptea afară, mă așezai din nou pe scaunul de vânătoare așezând luneta pe drilling, deoarece se întunecase între timp, deabinelea. Abia trecuse un sfert de oră, când auzii clar prin tufișurile uscate, fâșâit. O «namilă» mare se apropia pe trecătoare. Cu drillingul de jumătate la ochi, aștept cu mare nerăbdare — deodată apare cu nasul mirosind pe jos un urs colosal (probabil cel de ieri), printre ramuri oprindu-se în fața mea — încet și cu multă băgare de seamă așez drillingul pe genuchi și privesc îndelung, colosalul urs; într'adevăr, cel mai mare, dintre cari mai văzusem până atunci.

Ca un câine, care a pierdut urma, caută ursul cu nasul în pământ; — un ciulit din urechi, un sforăit și cu un salt se îndreptează în direcția ursoaicei, pe muche în jos. Probabil «luase urma» sau o urmă de sânge de rană. Bucuros aș fi împușcat acest uriaș, însă statutele societății noastre de vânătoare, opresc în revirele noastre, ca un membru să vâneze mai mult decât un urs anual; din greșală trăsesem în 2 urși cari ambii zăceau, morți.

După această întâmplare o luai către casă, pătruns de diferite sentimente. În dimineața următoare, Duminică, aflai ursoaica la cca 30 de pași de vârf, căutarea puiului însă, fu zadarnică. Lucru curios, dar norocos. Puii trebuiau să aibe vre-un an și jumătate, doi și puteau astfel să se hranească și fără ajutorul maternal. Urma lor a fost mai târziu deseori descoperită.

Obiceiul urșilor, de a reveni cu siguranță la hoitul găsit, sau la vânatul sau vita ruptă, devine adeseori fatal. Dacă ursul s'a putut sătura la «banchetul» oferit, în *absolut deplină liniște și fără a fi deranjat*, atunci revine fără nici o precauțiune și băgare de seamă. Acest obicei de a reveni la animalul rupt, respective la hoitul descoperit, care de altfel îl posedă oricare alt animal răpitor, servește unor vânători pentru împușcarea lui: fiindcă la pândă este foarte ușor de împușcat; în acest fel sunt omorâte și cele mai multe animale răpitoare exotice (leul, tigru etc.) Metoda redată aci este în general aceeași; un cal «candidat la moarte» este împușcat și așezat la loc potrivit. La o depătare de 20—30 pași, se construiește o așcunzătoare în sau deasupra pământului, sau dacă vânătorului curajos nu-i pare periculos, se construiește pe arborele din apropiere un «Hochstand» sau o colibă. Dacă sunt urși în, apropiere, atunci durează maximum 1—2 săptămâni, timp cât «vânatul» se înfruptă, însă numai tot atâtea zile în condițiuni favorabile vânătorului. Sigur nu este însă, căci există și printre urși indivizi, cari în urma experiențelor nu prea plăcute înconjoară hoitul, fără ca să-l atingă, sau îl ignorează complectamente; dacă fac aceasta din precauțiune sau din cauza traiului lor, absolut vegetarian, — nu știu.

Că această metodă de a vâna, aduce cu sine, după părerea și experiențele mele, momente extrem de încordante și interesante, o poate confirma oricine, care cu intenții vânătorești, a stat vre-odată la pândă la urs. Felul de a vâna pierde tot farmecul său, dacă vânătorul împ. șcă vânatul din ascunzătoare sau dela înălțime în deplină siguranță sau apărat de un însoțitor înarmat «până în dinți». Tot atât de condamnat este oricare alt

mod de a vâna, atâta timp, cât scopul principal este împuşcarea nechibzuită sau tirul-record.

Eu găsesc condamnarea puţin cam exagerată a vânătorei la hoit în general şi de curând la urs.

Că noi, în «țara noastră a urşilor» transilvăneană, trebuie să împiedicăm exterminarea ursului şi de altfel a întregii specii de vânat util şi răpitor, este datoria oricărui vânător conştient şi adevărat amic al naturii. Printr'o vânare la hoit nechibzuită şi fără consideraţie se diminuează considerabil contingentul nostru de urşi; exterminat va fi ursul, dacă se împuşcă la goană, ca de exemplu cea din jud. Bistrița — unde s'au împuşcat 13 urşi rănindu-se încă alți 6... Ar fi de dorit, ca vânătorii reformatori, să trateze astfel de cazuri, negreşit rare, cari provin probabil ocazional din nechibzuință, dând lamuriri sau înfierându-le şi pe lângă aceasta să poarte grija, de a introduce în vânarea ursului, pe întreg teritoriul țării o oprelişte, asemănătoare aceleia stabilite în societățile noastre (care, natural, se poate ridica în cazuri excepționale). Afară de aceea, este de recomandat, a se da şi ursului teritoriu, unde vânătorearea lui să fie cu desăvârşire oprită (de ex.: teritorii de pădure, din apropiere şi ușor accesibile) în care vânarea ursului la hoit, să fie absolut interzisă. În revierele îndepărtate, din contră, — după părerea mea, — să se poată exercita vânarea ursului la hoit, de sine înțelese vânătoreare *corectă*, fără a periclita deosebit, contingentul nostru de urşi, căci întâiu, omorârea ursului la hoit nu este întotdeauna așa de ușoară, cum se susține de multe ori şi nici atât de sigură; ne rezervăm, afară de aceea, teritoriile de munte şi pădure destul de greu accesibile, pentru ca ursul să găsească linişte şi adăpost natural, iar legea noastră de vânătoreare, atât de mult laudată în timpul din urmă, să fie aplicată cu strictețea consecventă şi vânătorilor nechemați, cari periclitează înspăimântător existența contingentului de urşi, prin otravă, capcane, şi aparate prin care ei să împuşcă singuri.

Pentru ilustrarea vânătorei la hoit, schițez o noapte la pândă, petrecută acum vre-o câțiva ani în urmă, în Noemvrie. În loc de a mă duce la club mă dusei, să controlez, încă odată hoitul așezat afară, cu câteva săptămâni în urmă. Incepuse să se însereze, când am ajuns la locul unde eră așezată. nada, constatând că eră mâncată de jumătate.

Trăsei concluzia, după excrementele proaspete şi multe cari se găseau peste tot locul în jurul hoitului, că se înfruptaseră mai mulți urşi. În timp ce îmi întocmiam locul de pândă, care îmi răpi, aproximativ, o jumătate de oră, auzii în cealaltă parte a muchii, caracteristicul «öööh-ööh», venit dela doi pui de urs. Ursoaică cu pui deci! Nu trecu mult, când iată apare mama-

ursoaică, mirosind cu nasul spre mine, 15 pași în fața mea, în timp pe care cei doi pui, se năpustiră asupra stârvului. Eră extraordinar de interesant, ca să privești cum cei doi pui se încăerau pentru fiecare înbucătură, tratându-se chiar cu palme, puilul lovit răspunzând cu «ööh-ööh» mai ales cel mai slab, probabil de sex feminin, în timp ce ursoaica din poziția în care mănca se ridică în fiecare moment, prinzând curentul de aer.

Din nefericire noaptea sosi, așa că însu-mi cu luneta nu vedeam decât umbre, auzind numai simpaticul plescăit din gură şi pocnituri de oase. Deodată bătrâna suflă speriată şi văd cum dispar grăbite cele 3 umbre. Mâinile prind mai puternic drillingul, nu putui însă să-mi explic bine în acel moment, purtarea ursoaicei şi intențiile ei — când auzii un tropot greoi şi ca prin farmec, apăru înaintea hoitului o umbră mare, pe care nu putui să o distrug imediat; pe urmă aud pocnind oasele, spărgându-se în țândări, urmat de plescăit. — Un urs colosal. Incet epolez drillingul, cu ochiul încordat caut prin lunetă să ochesc — zadarnic. Imi este imposibil, să prind în crucea lunetei mătăhala. Ceața şi zăpada căzută îmi furară ultima speranță. Inchid ochii oboșiți şi numai cu urechile ascult această scenă nocturnă, ursul care mănâncă şi ursoaica care se plimba mereu, dând târcoale. Stătui așa nemișcat vre-o oră, deodată aud înaintea mea, cel mult la doi metrii, pași usori şi lătrat asemănător cu acela al câinelui. Cum ajung la această oră (putea să fie miezul nopții) în această parte îndepărtată, câinii? mă întrebai. Aud ursul morăind furios — de văzut, văd atât cât nimic, deoarece noaptea devenise între timp, neagră. Neconținut se aud în opopiere pașii şi acest lătrat curios. După un scrut interval, auzii o îmbrânceană înfuriată de câinii la hoit — lupii! Ursul a părăsit din cine știe ce motive hoitul; abia ajunsă unul din lupi la stârv, când apăru ursul din nou cu sgomot, alungându-i.

Îți făcea impresia, că te găsești într'o menajerie la «Hrănirea diferitelor animale răpitoare». Dacă în astfel de împrejurări emoționante, nu am mai simțit frigul sau umezeala, e ușor de înțelese. Cel puţin două ore a durat acest concert. Mă surprinde şi azi faptul, că umblând încoace şi încolo a «diferitelor animale răpitoare», nu au dat peste mine, sau nu m'au simțit. Probabil din cauza că în spatele meu se află mucnea şi pe lângă aceasta vântul a fost în tot timpul favorabil.

Da! dacă aş fi avut la mine luneta Zeiss, care a fost montată nu de mult, de către atelierul nostru «Hubertus» pe drillingul celălalt, ursul ar fi fost al meu şi poate şi unul din lupi. Oricum amintirea acestei nopți interesante, este totuși prețioasă. Probabil pe acelaș urs îl împuşcai în anul următor, în Maiu.

DRILLINGUL PENTRU VÂNĂTOAREA LA BALTĂ

de Maior Schneider-Snyder Roland

(Inspector de vânătoare)

MULȚI vânători se lasă prea mult influențați la alegerea armelor lor de greutatea armei, preferând pentru vânătoarea de baltă o armă cu alice mai ușoară, dar luând în același timp și o a doua pușcă cu glonț cu ei, care, cum se întâmplă de cele mai multe ori, nu se află nici odată la momentul oportun în mâna vânătorului. Această problemă s'ar putea însă rezolva foarte simplu sub forma unui drilling, practic construit și nu prea greu. Pentru alice eu a-și lua calibru 12. Se știe că fabricile bune germane sunt azi în stare, ca să dea drillingului un tir ca al celei mai bune arme de porumbel, și aceasta cu țevi de 65—70 cm. Deasemenea se pot aplica la drilling camere de 70 mm., ca la armele de porumbel. Faptul că țevile posedă într'adevăr tirul dorit și că cumpărătorul nu cumpără pisica în sac, ni-l garantează încercarea dela standurile oficiale Neumannswalde și Halensee, instituții pe care nu le posedă nici Anglia și nici vreoa altă țară cu fabricație de arme, — și ale căror aprecieri cât se poate de leale și obiective, posedă un renume mondial oferind cumpărătorului o orientare cât se poate de exactă asupra tirului armei sale. Calibrul țevei de glonț, să nu fie prea greu și încărcătura nu prea puternică, trebuind să aibă până la 200 m. o tractorie cât se poate de mică împreună cu maximum de precizie și un efect suficient al glontelui. Un cartuș special pentru aceste scopuri este cartușul *Savage High Power*, calibru 22 (5.7 mm.), care se fabrică și în Germania de către *Nürnbergger Rhein-Westf. Sprengstoff A.-G.*, într'o calitate echivalentă cartușului de fabricație americană. Efectul este cel mai bun imaginabil, pentru căpriori, capre negre, cerbi dama, — și chiar la vânatul de pană, ca la dropii și la vânatul ce intră în categoria celui de baltă, glontecele nu are un efect devastiv. La sfârșitul articolului sunt citate datele cartușului și al efectelor balistice. Ca material de țevi sunt suficiente oțelele *Böhler-Blitzstahl*, *Krupp-Flusstahl*, *Röchling-Elektrostahl*, și nu este nevoie de a recurge din motive de siguranță, la oțelele speciale și scumpe, cum ar fi *Antinit* sau *Antikorro*. Pentru țeava de glonț a-și recomandă însă *Antikorro* sau *Antinit*, dar nu din motive de siguranță căci oțelele Böhler, Krupp, Poldi sau Röchling sunt pe deplin corespunzătoare, ci *din cauza calibrului mic al cartușului*. **ANTI-KORRO ȘI AN-TINIT SUNT FOARTE TARI**, iar politura țevilor — **CARE ESTE INDISPENSABILĂ PENTRU OBTINEREA PRECIZIEI** — nu suferă nici în cazul când țeava nu este curățată temeinic, ci este ștersă numai superficial. Deci o aspirare a țevii nu are loc, din care cauză nu suferă nici precizia armei. Având un efect suficient la vânatul mai sus menționat, și chiar la lupi, acest cartuș nu are totuși un recul sensibil și deaceia ar intră în considerație și pentru arme de doamne. La urși, mistreți și cerbi carpatini desigur că este prea slab, cu toate că mulți specialiști din America îl recomandă și îl întrebuințează la cerb și la ursul negru. Eu cred că aceasta este exagerat, dar în

orice caz este un cartuș excelent pentru scopurile de cari vorbesc, iar vânătorul înzestrat cu un drilling cu cartușul acesta și cu țevi de alice calibru 12, va avea pentru vânătoarea de baltă o armă incomparabil mai corespunzătoare, decât dacă se servește de o armă bună cu alice și mai cară încă o armă de glonț cu el. Drillingul, cu posibilitatea lui a loviturii de glonț și de alice, este și va rămâne cea mai practică armă universală. Faptul dacă drillingul să fie cu cocoșe sau hammerless, îl decide gustul vânătorului precum și prețul pe care vrea să-l plătească.

Eu am încercat cu minuțiozitate acest cartuș înainte de războiu, purtând pentru diferite scopuri vânătoarești (și la găște sălbatece) o carabină *Savage Mod. 1899*, construită pentru acest cartuș. Această armă este mult purtată și de către vânătorii de capre negre tirolezi.

Date:

Viteza inițială a glontului	2800	foot	pe	sec. ¹⁾
» la 100 yards	2453	»	»	»
» » 200 »	2131	»	»	»
» » 300 »	1833	»	»	»
Energia inițială a glontelui	1190	foot	pounds ²⁾	
» glontelui la 100 yards	911	»	»	
» » » 200 »	687	»	»	
» » » 300 »	510	»	»	
Punctul mai înalt al traectoriei de 100 yard	0.62	inches ³⁾		
Punctul mai înalt al traectoriei de 200 yard	2.75	» ⁴⁾		
Punctul mai înalt al traectoriei de 300 yard	8.00	» ⁵⁾		
Greutatea glontelui	70	grains ⁶⁾		

(1 foot = 30.480 cm.).

(1 Pound = 453.590 grame).

(1 grain = 0.065 grame).

Un drilling construit de o firmă germană într'adevăr capabilă, trage atât cu alice cât și cu glonț cel puțin tot atât de bine ca și armele englezești, iar un drilling german fin se află în ce privește calitatea materialului, lucrul și linia, pe deplin la înălțimea unei arme englezești de primul rang; afară de industria de arme germană (bineînțeles elita sa), nu poate construi nici una dintre țările fabricante de arme ale lumii, drillinguri de așa calitate. Aici conduc germanii, și ei conduc și în domeniul armelor-express, al carabinelor precum și a muniției de glonț și de alice. Astăzi drillingul, arma cu alice sistem bock (cu 2 țevi suprapuse), arma cu 2 țevi de glonț suprapuse și arma cu una țeavă de glonț și una de alice, sunt mult apreciate de mulți vânători și trăgători sportivi englezi și americani. Multe arme prevăzute cu numele vreunei firme engleze sau americane, sunt *made in Germany*.

¹⁾ 851 m/sec.

²⁾ 170 m/Kg.

³⁾ 1, 15 cm.

⁴⁾ 7 cm.

⁵⁾ 20 cm.

⁶⁾ 4, 6 gr.

CONTRA SOCIETĂȚILOR DE VÂNĂTOARE!

de Nimrod

În epoca premergătoare războiului prea puțini dintre vânătorii regăteni erau constituiți în societăți, în București nu existau decât câteva asociații de vânători, în restul țării și mai puține, dar găseai vânat peste tot locul. În acele timpuri vânatul abunda căci găsea cu ușurință refugiu contra răpitoarelor și a câinilor, prin remizele naturale de pe marile proprietăți. Pe atunci și-se întâmplă ca, plecând la vânătoare, să-ți sară iepurele sau stolul de potârniche chiar în marginea Hipodromului, iar vânătoarea în acele timpuri fericite cari ni se par acum ca din povești, era liberă și nimeni nu te oprea să vânezi. Deaceea vânătorii nu aveau absolută nevoie de a se constitui în societăți, căci puteau vâna nesupărați de nimeni în toată țara.

Veni apoi urgia războiului, care avu asupra înmulțirii vânatului o influență binefăcătoare, căci nu mai era prigonit de nimeni. Se înmulțiseră potârnichele și dropiile ca acum 20—30 de ani; cât despre iepuri, când ieșeau la câmp aveai impresia că te află într'un parc unguresc, căci le pierdeai șirul numărându-i. Chiar și vânatul călător, ne mai fiind împușcat cam pe nicăeri, începuse să se înmulțească.

Apoi, odată cu încheierea păcii și cu distribuirea din nou a permiselor de vânătoare, începu masacrul vânatului și vânătorii «se scaldau» în vânat. Pasiunea lor, stăpânită timp de aproape 3 ani de zile, nu mai cunoștea nici o limită. În marginea Bucureștiului se împușcau câte 15—20 de iepuri de vânat pe zi, iar în stațiile din Bărăgan puteai vedea vânători cu căruțe întregi de iepuri împușcați, sau însoțiți de țărani coplesii sub povara iepurilor ce purtau. Vânătorul se plimbă ca un Cezar victorios pe peronul gării, și-și aruncă din când în când priviri satisfăcute spre mormanul de cadavre de lângă el. Și când toată gara împreună cu șeful de stație se adună ca să-l admire pe istețul vânător, acesta, cu un aer de grand-seigneur începea împărțea hoiturilor și ferică pe fiecare dintre cei prezenți cu câte o ciosvârtă. În tren, acelaș tablou; un iepure șefului de tren, alt iepure mașinistului, altul poate vreunei dudu drăguțe, etc...

Și pe urmă veni dezastrul; vânatul începui din nou să se rărească mergând cu pași repezi spre declin, datorită indolenței noastre. Atunci factorii conducători ai vânătoarei chibzuiră noua lege, cu intenția de a pune stavilă distrugerii barbare a vânatului nostru util, care de acum înainte fu socotit ca un izvor de bogăție, aparținând numai proprietarului sau arendașului terenului de vânătoare.

Primul pas era făcut și ca urmare Ministerul ordonă

împușcarea ogarilor dela sate și a câinilor vagabonzi cari formează un flagel al vânatului util, oprî pe timp limitat vânătoarea acelor specii de vânat cu contingentul periclitat, înființă inspectoratele de vânătoare și încurajă formarea societăților de vânătoare, pentru a cultiva spiritul vânătoarei corecte printre vânători și pentru a înlesni astfel educarea masei vânătoarești.

Această din urmă inițiativă a Ministerului însă desigur că este numai provizorie, adică formează epoca de tranziție dela rău la bine. Căci oricât de frumoasă ar apărea în primul moment ideea unei colectivități de vânători, totuș societățile noastre de vânătoare nu mai corespund cu spiritul vremii în care ne aflăm.

Societățile de vânători n'au fost la înălțime și n'au corespuns așteptărilor noastre, căci situația vânatului — mai ales în Regat — nu este deloc înfloritoare, având în vedere că ne aflăm deja de 6 ani sub imperiul noii legiuri vânătoarești și avem deci 6 ani de muncă în urma noastră. Dar nici nu putea să fie altfel; și iată de ce:

După cât știm avem societăți de vânătoare cu peste 300 membri, ba poate și cu mai mulți. Să punem cazul că una din aceste societăți arendează un teren de vânătoare, căruia îi merge vorba că este bogat în vânat. E lucru firesc ca toți membrii să alerge la pomul lăudat, unde după câtva timp vânatul va fi exterminat, iar teritoriul redus la nivelul celorlalte terenuri arendate de societate, adică va rămâne și el depopulat.

O societate de vânători are, după cum știm, diferite terenuri unde bogăția vânatului variază; teritoriile sărace în vânat nu le calcă picior de vânător, pe când cele bogate exercită o influență magică asupra membrilor societății. Aceasta însă plătește bani scumpi pentru toate pădurile și câmpurile arendate; dar în loc să încredințeze paza teritoriilor unor elemente de mână întâiu, adică brigadierilor de vânătoare absolvenți ai unei școale, ele întrețin paznici de operetă, angajați numai de formă pentru a respecta obligațiunile stipulate în contractul de arendare, dar cari «paznici» în loc de a ajuta la protejarea vânatului, ajută din contră vartos la decimarea lui. Și pe când vânătoarea rămâne o parodie, membrii societății plătesc cotizații sporite din an în an.

Deaceea eu cred că societățile mari de vânătoare și-au trăit veacul și în locul lor trebuie să înflorească mici cercuri de vânători, de 10—20 membri. Societatea însăși poate exista și mai departe, dar păstrând cel mult calitatea de federație-mamă a cercurilor în cari s'a descompus și cari vor avea statute și comitet comun, dar fără teritorii comune.

Vechea societate, acum descompusă în cercurile A, B, C, ..., își va împărți teritoriile între aceste cercuri. Cercul A, care a obținut cel mai frumos teritoriu, va fixa și cotizațiile cele mai mari pentru membrii săi; cercul B, cu vânat mai puțin, va avea și cotizații mai mici; iar cercul C, cu teritoriul și mai sărac, va avea o cotizație și mai mică decât primele două, etc.

Urmează deci că fiecare din aceste cercuri să impue membrilor săi o cotizație în raport cu importanța teritoriului și a cheltuelilor de administrație. În ce mă privește, eu prefer mai bine să fac parte dintr'un cerc cu un teritoriu sărac, dar să am tovarăși cu tragere de inimă și cu simț vânătorească, în înțelesul frumos al cuvântului; după câțiva ani de muncă și de sacrificii materiale, teritoriul nostru se va reface și va întrece chiar și alte teritorii cândva superioare în vânat, dar neadministrate vânătorește. Pentru scăderea cheltuelilor de administrație se poate vinde vânatul împușcat iarna la bătăile organizate, tinzându-se spre o amortizare parțială a cheltuelilor de întreținere. În unele ținuturi din Germania și mai ales în regiunea de pe lângă Merseburg bogăția iepurilor a ajuns proverbială și se pot împușca la o singură bătaie câte 1000 de iepuri. Acolo vânătoria este o «afacere» și vânătorii pot realiza chiar beneficii de pe urma vânatului.

Aceasta este rețeta mea pentru posibilitatea refacerii vânatului și sunt sigur că mulți vânători, dacă ar avea un teritoriu propriu a cărei prosperitate să-i intereseze în mod direct — își vor schimba actuala lor concepție distructivă și nu vor mai continua să împuște tot vânatul ce le iese înaintea țevelor, ci vor menaja mai mult iepurii și potârnicile pe cari acum le «sting» fără cruțare ori de câteori se întâlnesc cu ele, de frică și invidie ca nu cumva să dea alt vânător de ele, care va trece în urmă pe acolo!

Să sperăm că acest ideal frumos, deocamdată încă de domeniul fanteziei, se va realiza odată, spre binele vânătorei și al nostru al tuturor, ce dorim să vedem și să împușcăm ceva atunci când ieșim la vânătoare, iar nu să ne reîntoarcem acasă aproape în mod matematic rupți de oboseală și cu cartușiera plină.

Și deaceia încheiu, cerând: *Dizolvarea!*

DESPRE OTRĂVIREA COȚOFENELOR ȘI HRĂNIREA VÂNATULUI

de Ötvös Balázs

ÎNTRINTRE dările de seamă a societăților de vânătoare apărute în Revistă, citesc de repetate ori, că «otrăvirea s'a făcut cu rezultate nemulțumitoare din cauza lipsei de zăpadă».

Mai departe, într'o altă dare de seamă: «Pe terenurile de munte nu s'a dat căprioarelor nutreț, fiindcă în fiecare pădure sunt poeni, unde s'a depozitat fânul, pe care oamenii nu l-au putut duce acasă, ci l-au lăsat acolo».

Mai departe: «S'au împușcat atâtia și atâtia hârciogii».

Cred, că e datoria mea de vânător și de expert în cece privește stârpirea răpitoarelor precum și hrănirea vânatului util, ca să explic iubiților mei tovarăși de vânătoare de dincolo de hotare, că cele citate mai sus, nu sunt decât erori, pe cari le comit vânătorii cu bună voință, dar fără experiențe.

1. Nici odată nu avem rezultatele dorite, dacă voim să otrăvim coțofenele și ciorile cenușii pe timpul iernei, pe zăpadă. Căci: cu ce și în ce fel de mod otrăvim iarna aceste răpitoare? Preparăm tărâțe amestecate cu sânge și cu sirop fosforat și acest preparat îl așternem pe un loc, de unde am dat zăpada la o parte. (Dacă iarna nu avem zăpadă, atunci așternem pe pământul negru coale de hârtii de culoare deschisă¹), ca să fie bătător la ochi de departe — și așezăm preparatul pe aceste coale de hâr-

tie). Inșă: fosforul — dacă este în contact cu aerul — își pierde efectul în maximum 24 de ore. Nici odată nu putem fi siguri, că răpitoarele vor consuma acest preparat în interval de 24 de ore.

Cel mai apt timp a otrăvi coțofenele și ciorile cenușii, e timpul împerecherei și a cuibăritului. Precum se știe în general, aceste răpitoare jefuesc cu predilecție cuiburile vânatului sburător util, răpind și mâncând ouăle. Ne bazăm pe acest obicei al răpitoarelor, facem cuiburi artificiale și în aceste cuiburi plasăm câte 3—4 ouă otrăvite. E cu totul de prisos să întrebuițăm ouă întregi otrăvite cu strichnină, căci acest metod e periculos și e și scump. O putem face mult mai eficient. Pe timpul iernei adunăm cojile ouălor întrebuițate la bucătărie. Să avem numai de gând, ca să uscăm cojile și să rupem ouăle posibilmente în două semigloburi. Primăvara (Martie, Aprilie) luăm orice fel de carne (chiar cadavrele câinilor vagabonzi sau ale pisicilor) o tocăm și punem la fiecare kg. de carne câte 8 lingurițe de sirop fosforatic. (Înainte de a otrăvi punem sticla cu sirop în apă caldă, și o fierbem până la cca 60° grade, după ce am desfăcut înșă dopul și l-am băgat iarăși, dar să fie lejer, apoi o scuturăm până nu se mai aude sgomotul cristalelor de fosfor, cari se izbesc de sticlă). După ce am amestecat bine carnea cu siropul, punem în fiecare jumătate de ou câteva vârfuri de cuțit, adică oul să nu fie plin de tot. Apoi lipim partea deschisă cu lut sau gips. În acest mod fosforul își va rezerva efectul mai mult timp.

Fiecare vânător cunoaște terenul său atât de bine, că știe în care părți locuiesc coțofenele. În apropierea acestor

¹) Sau împrăștiem pene albe de pasări domestice. N. R.

locuri, mai cu seamă pe marginile semănăturilor facem la fiecare 300—400 de pași, câte un cuib artificial. Cu călcâiul bocancilor facem o gaură, punem un pumn de paie sau fân, pe marginea fânului așezăm nițel pământ (ca să nu-l ia vântul) și punem în cuib 3—4 ouă cu vârful în sus. (Ouașle pot fi chiar gălbue, dar cel puțin unul să fie alb). Cam la vre-o 5—6 pași dela cuib înfigem în pământ un băț, un rămurel, ca, atunci când controlăm să găsim mai ușor cuibul. Notăm, pe care tablă câte cuiburi, câte ouă am așezat.

Ouașle le expunem după amiazi și a doua zi facem controlul, ducând cu noi alte ouă, ca să înlocuim pe acele care au dispărut.

Să nu vă descurajați, dacă vedeți că lipsesc ouașle și nu găsiți coțofenele moarte. Coțofana nu consumă oul acolo. Il duce mai departe, îl consumă și după câteva minute simțindu-și moartea apropiată se bagă în ascunziș. Până când vom găsi-o, putrezește. Ar fi foarte greșit, dacă am întrebuintă atâta otravă, că — dacă coțofana totuși ar consuma conținutul oului pe loc — răpitoarea să rămânie moartă pe loc. Acest cadavru ar fi un memento pentru celelalte.

Eu administrez vânătoria pe un teren de 3 1/2 mii de pogoane de 4 ani. Chiar anul trecut n'am avut coțofene. (Ciori cenușii nu prea vin la noi). Primăvara vin dela vecini câteva, dar le așteaptă masa așternută.

Și vulpile le putem otrăvi când nu avem zăpadă. Așezăm un hoit pentru ademenire. Otrăvim momeala ¹⁾. Dacă vulpea nu dă de momeală dela sine, atunci îi facem târâială din mai multe părți spre momeală în următorul mod: Impușcăm o pisică. O pârlim fără să-o jupuim, și cu acest obiect facem târâiala înspre seară prin acele părți unde credem că se obțin vulpile. Mirosul pisicii pârlite are un efect fascinator asupra vulpei, ia urma târâielii și dacă așezăm la finele târâielei pisica otrăvită, sigur că o mânâncă.

Eu așez lângă momeală și bucăți de unt în formă de glob, preparate cu strichnină. Untul se topește imediat în stomacul vulpei și vulpea rămâne pe loc la câteva zeci de pași dela momeală. Și târâiala cu țăr (scrumbie sărată) e bună.

Eram încă tânăr vânător, nu eram încă vânător profesionist, ci arendaș de teren de vânătoare. Odată vine la mine vânătorul moșiei vecine (un neamț isteț, un «Raubzeugvertilger» ²⁾ de primul rang) și-mi cere voea să prindă

¹⁾ Nu se otrăvește hoitul, ci numai în juru-i se așează nade otrăvite, care să se poată ori-când ridica cu ușurință.

²⁾ Distrugător de răpitoare.

N. R.

vulpi pe terenul meu. Eu bucuroș, că-mi scapă terenul de vulpi îi dau permisia și îi promit și blăniile. A doua zi după masă, vine neamțul meu cu barba lungă (vânător de profesie german fără barbă nu poți vedea!) aducând trei capcane. Eră pe timpul împerecherei vulpilor, cu nițică zăpadă. Ocolim o pădure deasă, unde se vedeau urme de vulpi și neamțul plasează capcanele în urmele sale. Am observat, că neamțul meu își frecă din când în când talpele bocancilor cu o cârpă unsuroasă. Scamatorie — gândeam eu — face vrajă!»

A treia zi dimineața vine neamțul. «Hai d-le să luăm vulpile!»

«E cam trufaș neamțul meu!» gândeam, dar foarte m'am mirat, când am găsit două vulpi în capcane!

Neamțul a prins la mine 9 vulpi. Apoi câteva zile nu mai găsi vulpi în capcană.

«Domnule profesor, — îmi zice neamțul, pe care deja nu-l mai credeam trufaș, ci vânător expert — nu mai ai vulpi! (Impușcasem și eu 3 vulpi). D-ta ai fost cavalier față de mine dându-mi blăniile. Iată, să nu zici, că numai ungurul e cavalier. Alege cele mai frumoase 3 blăniuri, să fie ale d-tale, și fiindcă n'ai fost curios, nu mai întrebată că cu ce mi-am uns talpele, iată și taina: Le-am uns cu ulei de anison!»

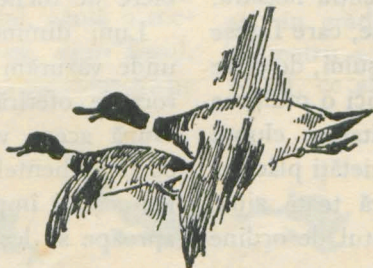
2. Fânul, lăsat toată iarna pe poeni, nu e nutriment pentru căprioare, ci otravă. Fânul lăsat sub cer e bătut de ploaie, acoperit de zăpadă, se umezește, se mucezește. Căprioara flămândă negăsind nutriment pe terenul acoperit de zăpadă e silită să consume fânul mucezit, capătă convulsii, atacuri spasmodice și în urma acestei boale moare.

Dacă hrănim cu fân, atunci să punem fânul sub acoperiș și să nu punem mai mult fân decât se consumă în două zile. Mult mai bun nutriment pentru căprioare, cerbi (chiar și pentru iepuri) dobândim din crengile foiaselor de esență moale și a pomilor fructiferi. Le adunăm pe la sfârșitul lunii Iunie, le uscăm în umbra copacilor (nu la soare!) le legăm în snopi și le păstrăm în locuri unde nu le bate ploaia.

(Despre hrănirea vânatului, voi mai scrie și altă dată).

3. Hârciogii se împușcă prea greu. Hârciogul e mic și foarte prevăzător. Rareori ni-se oferă ocazia să-l putem împușcă.

Și hârciogul e jefuitorul cuiburilor vânatului sburător. Și el mânâncă cu predilecție ouă. Il otrăvim cu ouașle preparate pentru coțofene, sau cu ouă întregi preparate cu strichnină, pe cari le punem pe acele locuri pe unde se obțin hârciogii.

INTÂMPLĂRI DE VÂNĂTOARE ȘI DE VOIAJ IN SUMATRA ESTICĂ

(URMARE)

de C. A. Eberle

DIMINEAȚA veni la noi d-l Wan Han Yong, un artist în confecționarea hainelor, pe care îl chemasem pentru a ne face costume de trope pentru vânătoare, corespunzătoare climei tropelor. El este renumit pentru dibăcia sa și peste 2 zile va trebui să ne furnizeze hainele. Numai

Sf. Hubertus știe singur, cum vor ieși acestea! Comanda, luarea măsurii și explicațiile se făcură în 5 limbi; în nemțește, englezește, franțuzește, în limba malaică și în chinezește. Cele 2 din urmă nu le înțelegeam noi, iar celelalte 3 nu le înțelegea el. Dar cu toate acestea să sperăm că vor ieși toate spre mulțumirea tuturor. În tot cazul, făcui propunerea ca să ne ducem în cartierul chinez, unde să cumpărăm nasturi pentru vestminte. În cazul cel mai extrem, în această climă caldă un nasture poate înlocui o haină. În fața dughenilor comercianților chinezi se văd pretutindeni altare de casă, înaintea cărora ard bețișoare. Firmele magazinelor sunt negre, iar scrisul pe ele este făcut cu litere aurite. Ele nu sunt orizontale, ci atârnă în lung, deoarece chinezii scriu de jos în sus. Multe case au portale minunate, cu frumoase porțelanuri zugrăvite. Ușile de intrare sunt tăiate în lemn și aurite la chinezii mai de văză. În fundul fiecărei odăi este un altar cu «*Tobingong*», bunul Dumnezeu, înaintea căruia ard neconținut lămpi și lumânări. În multe grădini se văd cele mai grațioase figuri, animale, corăbii, din copaci verzi de carpen. La fiecare pas vezi ceva nou și original. În multe case se văd așezate lăzi de lemn, unde se aruncă hârtiile netrebuincioase. Casele sunt mai toate zugrăvite în albastru, și au toate frunzișuri cari sunt luminate cu mii de lampioane mari colorate. Prin străzi se găsesc multe ospătării, unde populația chineză își ia prânzul.

Sâmbătă 14 Decembrie. Înainte de prânz făcurăm diferite târgueli și ne duserăm după aceea la instalația apelor, situată la o depărtare de 7 km. Drumul într'acolo te duce prin grădini admirabile, unde se găsesc bungalowii europenilor. Clădirile, iazurile, rezervoarele sunt într'o stare exemplară și împrejmuite cu djungli impenetrabili. Deaci ne duserăm în oraș la muzeu, unde două exemplare admirabile de tauri uriași atraseră atenția noastră. Se mai află aici un crocodil de 5 m. lungime, care fusese omorât lângă podul din Sing în mijlocul orașului, de către un vânător. Afară de acesta se mai găsesc aici o mulțime de animale și păsări împăiate. Seara vizitarăm clubul german, unde petrecurăm în cercul unei societăți plăcute. Noaptea ploua tare, deasemenea Duminecă toată ziua. Suntem tocmai în timpul ploilor, iar cuvântul de ordine

este «ploaie», fiindcă plouă în fiecare zi și numeroși copaci, precum și pajiștele absorb umezeala și o redau sub formă de aburi; atmosfera conține o cantitate mare de umiditate. Prin urmare, totul atrage umezeală; hainele, păturile, albiturile nu se pot uscă. Încălțămintele se acoperă după câteva ore cu mucegai alb. Toate obiectele de metal ruginesc. Stai într'o luptă continuă cu țigaretile, chibriturile și sarea. Aceasta din urmă mai ales nu se poate scoate la masă din solniță, decât sub formă de bulgăre. Chiar să scrii îți vine greu, deoarece hârtia este udă și sugă. Afară de ploi, mai domină aici și un alt flagel, care aduce multe neajunsuri și care nu este distrus. Seara odăile sunt pline de molii și de legiuni întregi de furnici roșii. În contra țânțarilor te aperi printr'un fel de plasă care se află la fiecare pat, iar pe cele dintâi cauți a le omorî aruncând cu ghetete după ele, — din nenorocire mai niciodată cu succes. În contra furnicilor nu există nici un mijloc; așa spre exemplu erai ieri în posesia unei frumoase perechi de ghetete de lac. Azi există numai triste fragmente, căci furnicile au mâncat totul și ghetetele nu vor mai lucii.

Azi am descoperit o prăvălie bună chinezească, al cărei proprietar se cheamă Quong-Woh-Hing; aici se găsesc frumoase articole de lux pe un preț moderat. În plimbările noastre prin oraș am observat, că e mare lipsă de femei. Informându-mă asupra acestui lucru, aflai că după cercetări statistice vine câte o femeie pe 10 chinezi și pe 6 europeni. După masă apărui d-l Wan-Han-Yong cu hainele comandate. Obrazul îi strălucea de bucurie când văzu ce bine îi reușise. Prețul cerut de dânsul eră cât se poate de ieftin, și dela el ar putea să-și ia exemplu domnii noștri croitori. Contrastul următor îmi atrage atenția; aproape toți croitorii europeni sunt de o slăbiciune proverbială, cu toate că iau prețuri mari. D-l Wan-Han-Yong se poate lua la întrecere în cecece privește corpolența, cu cel puțin 10 colegi de ai săi din Europa. El își mișcă mulțumit coada și plecă cu multe închinăciuni. În fine nu înțeleg pentru ce să sustrag posterității socoteala acestui om cinstit. Vreau să o redau în folosul pioșilor, și pentru a servi un exemplu croitorilor noștri europeni. D-l Wan-Han-Yong ne socoti pentru o pereche de haine de trope complete, din materie bună de bambac 2½ dolari, 2 fr. 70 = 6 fr. 75 bani, și pentru o pereche de haine de vânătoare cusute după model și cu jambiere de încheiat, 12 fr.

Luni dimineața vizitarăm un templu al Hindușilor, unde văzurăm desculți niște pocituri ai lui Waschu cărorora le oferirăm, ca sacrificiu, niște flori de oleandru. După aceea vizitarăm piața, pentru a face cunoștință cu ingredientele bucutăriei chinezești. Aicea se văd pești frumoși și împuțți la al căror miros prietenul meu eră aproape să leșine, ouă vârtoase care stătuseră 3 ani în-

gropate în pământ, pe urmă lăcuste sărate, — și îmi pare că am văzut într'un sac și râme uscate. Cuiburi de Salangane, rândunele de mâncare, se mai aflau spre vânzare în piață. De acolo ne duserăm la d-l B. în interesul vânătoarei; acesta scrisese deja la Deli, ca să găsim de toate la so-sirea noastră la Sumatra. După masă întreprinserăm o excursiune la plantajele de cocos, unde ni se aduse o nucă de cocos de mărimea unui cap de om. Intr'însa se află $\frac{1}{2}$ litru de lapte de cocos, care eră foarte bun la gust. Mai târziu asistarăm la un exercițiu sportiv englez. De o frânghie groasă și lungă trăgeau încoace și încolo două partizi. Acesta este un exercițiu de gimnastică foarte întăritor. Noaptea plouă din nou. Înainte de dejun am depus, la agenția Lloyd, 2 lăzi cu raritățile chinezești cumpărate. Acestea vor putea fi expediate abia într'o lună, cu vaporul ce urmă să plece atunci la Triest.

Apoi începurăm din nou a studia pe chinezi. Pe toate străzile poți vedea cum rad, cum împletesc cozile, cum curăță urechile clienților cu tot felul de instrumente și deasemenea nasul. La sfârșit mai întorc genele ochilor și ochii se sgârie cu o bucată de tinichea. Acești oameni nu par a avea nervi. Briciul chinezesc este cu două ascuțișuri de o formă foarte primitivă, dar cu toate acestea ei rad foarte frumos și neted craniul. Puțini chinezi poartă capul acoperit, și toți umblă desculți. O oră fixă pentru mâncare nu pare a exista la ei, căci în fiecare oră a zilei poți vedea oameni mâncând, care își iau prânzul în drum întrebunțând cu mare dibăcie bețișoarele lor de mâncat.

Miercuri 9 Decembrie. Plouă ca de obicei. De pe terasa cafenelei am privit un îmblânzitor de șerpi și prestidigitator. În două coșuri se aflau 2 exemplare mari frumoase de Cobra capella, care se ridicau din coș la sunetul unui flaut și se desfășurau șuerând în aer cu limbile lor. În momentul când șerpii erau mai iritați prestidigitatorul îi luă de gât și îi sărută pe cap.

Dintre scamatoriile executate de el următoarele două merită a fi redate: Pe trei pietricele prestidigitatorul puse o jumătate mică de cocos umplută cu apă. În apă fû pusă o rață mică de lemn care în sunetul unei tobe bău apă, se cufundă și făcea o mulțime de sărituri.

Unui copil de 7 ani i-se legară mâinile și picioarele, pe urmă i-se acoperi tot corpul cu o plasă legată la genuunchi. Băiatul se așeză pe un mic paner lungăreț, în al cărui capac eră făcută o gaură. După aceasta el fû acoperit împreună cu panerul cu un șal. Scamatorul se dete cu câțiva pași înapoi și suflă o melodie din flaut, apoi se duse la paner scoțând de sub șal plasa precum și sfoara cu care eră legat băiatul. În sfârșit dădu cu un băț în paner din toate direcțiunile, de unde băiatul dispăruse după toate aparențele, și mai sări odată și cu picioarele în deschizătura panerului; acesta fiind îngust nu puteam înțelege unde rămăsese. Apoi închise din nou coșul, cântă o melodie și după câteva minute băiatul ieși dintr'ânsul. Aceasta a fost, fără îndoială, cea mai bună reprezentație pe

care am văzut-o relativ la dispariția unui om, deoarece nu se făcuse nici o preparație și reprezentația se făcea pe stradă.

Pentru a mă asigura de faptul că cele 2 Cobra Capella întrebunțate la reprezentație erau în adevăr în posesia dinților lor otrăvitori, invitai pe scamator, ca să lase ca 2 rațe să fie mușcate de ele. În schimbul unei mici suprataxe, el consimți, și comandai 2 rațe pe care i-le dădui. Imblânzitorul le luă de picioare, ținându-le cu capul îndreptat spre șerpi și excitându-i pe aceștia, ca să le prindă. După un scurt timp aceștia mușcară rațele de gât, și scamatorul le dădu drumul. După 3 minute una din ele începă să amețească și muri înainte de a trece 4 minute. A doua muri cu 4 minute mai târziu. În contra mușcăturilor șarpelui se recomandă multe mijloace, dar o comisiune numită special pentru ale examină ajunse la concluzia, că nici una nu folosește. Nouă ni-se recomandă ca un mijloc bun, Kali acru de mangan. Mușcăturilor șerpilor le cad victimă în fiecare an mii de oameni. Indienii merg de obicei desculți, nu-și păzesc vieața, dar au o frică superstițioasă de cobra. Europeanii sunt rareori în primejdie; cu ocazia unei cercetări în ultimii ani, s'a constatat numai 2 cazuri în cari au fost mușcați europeni. În primul caz o cobră fû luată în mână cu toate avertismentele; în cazul celalalt cel mușcat eră un vânător care, în zelul său de a vâna, puse mâna pe șarpe tocmai când voia să treacă un gard. Ținând coada în gură, șarpele, care se întinerește schimbându-și pielea în fiecare an, arată în forma lui de inel popoarelor de pe toată suprafața pământului imaginea eternității și a nemuririi.

Sacrificarea șerpilor este generală în India, și datează din timpurile cele mai îndepărtate. Azi se vede pe sub fiecare arbore din India de Sud, în fiecare loc umbros și pe malul fluviilor, câte un șarpe sculptat în lemn de către vre-un hindus credincios; nu este permis de arăta cu degetul după ei, căci atunci putrezesc. Poporul consideră imaginea șarpelui ca un medicament; un bolnav își face un șarpe din lut și-l întrebunțează la diferite ceremonii.

Așezarea unui șarpe în casă ferește femeia de a rămâne fără copii. Bogații cari doresc în zadar un fecior, fac ceremonii costisitoare cu o figură de șarpe. Bolnavul speră dela șarpe alinarea suferințelor sale, dar trebuie să-i aducă sacrificii în sunetul unei muzici. Pragul ușei hindusul îl unge cu balebă dela vaca sfântă, crezând că îndreaptă prin aceasta dela casa sa șerpii veninoși. Dacă însă unul pătrunde totuși în casă, atunci superstițioasa soție a hindusului nu-l alungă cu forța, ci se pune înaintea lui rugându-l ca să se îndepărteze; și dacă șerpele ridică capul, atunci acesta e considerat ca o prezicere de noroc. De această superstiție profită îmblânzitorii de șerpi, cari scot cu abilitate dinții veninoși ai șerpilor ziși cu ochelari, și-i fac cu ajutorul muzicii ca să iasă din coș sau din ascunzișurile lor, atrăgându-i pe lângă casă în tufișuri sau în grădină, unde fuseseră aduși de mai înainte, — și pentru a-și arăta curajul ei asvârlă în toate părțile cu șerpii, ce acum nu mai sunt periculoși.

B U R S U C U L

lui Victor George Dumitrescu

de Costache Velciu-Delazboiu

TOAMNĂ. Un vântişor legănă în valuri pădurea de trestie, rogos şi papură, ce îmbracă lacul Zboiului.

Peste câmpuri un bălăngănit de acioae, abia auzit. Rugii, pâlcurile de vie cu frunze ruginii, iarba uscată, locurile goale presărate cu tufişuri de măcăcini îngălbenite, colorau dealurile Cociocului, în bătaia soarelui de asfinţit.

Ascuns în şanţul cimitirului ce desparte satul «Cârlionţul» de țărinele Grecenilor, respiram cu mult nesaţ aerul răcoros al serii, aşteptând momentul potrivit ca să pot «da» în bursuc.

De vreo câtvă timp, se pripăşise pe malul Zboiului, un viezure, ce-şi făcuse culcuşul la 30—40 metri de gardul «la lilieci». Gonit de vicleşugurile vulpilor din pădurea Măgurii sau a Teişului se aciuiise pe «marnea satului».

Intâmplarea făcù să se descopere vizuina bursucului; de altfel bine ascunsă în nişte tufe de gheorghini.

Atât a fost destul.

În 5—6 zile toate satele din jurul «Cârlionţului», ştia «că un balaur s'a pripăşit pe dealul Zboiului».

De mult curaj au dat Cârlionţenii, când în urma sfatului unui vânător bătrân trebuiau să porceadă la omorîrea balaurului.

Nu trecù multă vreme şi iată că se răspândi «vonul că nu e balaur ci o spurcăciune la fel cu un câine şi care grohăe ca porcul.

Abia atunci se lămuriră şi vânătorii Cârlionţului, ca alde Marin «a lu' Meilă», Enache «a lu' Tilifan» şi alţii, spuseră că-i «ghezure» şi că grăsimea lui e bună pentru dureri de şale, piept şi multe alte leacuri.

Mare a fost numărul nopţilor pierdute la pândă de către vânătorii Zboiului, dar nici unul nu avù norocul să «deà» măcar odată 'n el.

Pretenţia de a fi bun vânător mă aduse în şanţul cimitirului dela «lilieci».

Se înserase bine. Luna, ca o roată de foc răsări după vârful salcânilor ce 'nconjoară satul.

Se auzia din ce în ce mai rar şi depărtat lătratul răguşit al vreunui câine, înfundat în şira de paie precum şi trănbişatul de seară al cocoşilor.

Ghemuit după un tufiş de pelin, aşteptam cu nerăbdare momentul, de care atârna faima mea de vânător, ce aveà să se răspândească asemenea unui fulger.

«Capsiera», tovarăşa mea de vânătoare, stă culcată pe mâna-mi stângă, aşteptând cu cocoaşele ridicate, timpul ca să-şi spună cuvântul.

Fiind încărcată cu cârpe şi poşuri bune, dar mai ales având iarbă mărunţă în «ţilindre», devenia o armă periculoasă.

După oarecare aşteptare, în care timp satul se cufundase într'o tăcere mormântală, mi se părù că desluşesc un grohăit uşor ce venia despre vizuină.

Respirarea mi se oprì. Un trosnet de uscătură frântă îmi atrase şi mai mult luarea aminte.

Atunci se ivi în buza vizuinii, un cap abia desluşit; cu cea mai mare băgare de seamă ridicai puşca la înălţimea umărului şi cu capul plecat pe patul ei, aşteptam doar o apăsare pe trăgace şi apoi... o blană, grăsime de leacuri, vorbe de laudă şi o faimă cum nu avusesem niciodată!

Bursucul se ridicase în două picioare pe marginea vizuinei.

O svâcnitură de inimă, două apăsări energice pe trăgace şi... clanţ... clanţ... plici... plici... buf... buf... şi apoi rupe-o la vale prin matca lacului.

Am ajuns acasă ud până la brâu în hămăitul câinilor deşteptaţi din somn.

Ce se întâmplase?

Capsele au luat foc, precum şi puşina iarbă din «ţilindre», restul de pulbere cu care trebuia să fie încărcată arma, erà înlocuită cu cenuşe.

Abia atunci mi-am dat seama de povaţa lui bātu Gheorghe: «când îi vedeà că nu ia foc puşca, s'o tueleşti prin Zboiu, că altă scăpare nu-i, fiindcă el nu intră în apă. «Ghezurele», dacă nu-l ucizi dintr'odată, se repede la burtă şi-ţi înşiră maştele pe jos.

Înainte de plecarea la pândă, lăsa pe seama «lu' bātu Gheorghe», maestrul meu de vânătoare,—Dumnezeu să-l ierte că-i mort—încărcarea armei, iar el ca să rădă de neisbânda mea, îmi jucase renghiul.

Nimeni, afară de «bātu Gheorghe», «dada Mariţa», nevasta lui şi... tot satul, nu ştiù de această întâmplare.

De câteori ne adunam Dumineca la sfat în jurul horei, «bātu Gheorghe» cu un aer serios, zicea:

— Sst! tăcere, să ne mai spună Domnu' Costache povestea cu «ghezurile».

Tăcerea erà ruptă de râsete înfundate şi lovituri de coate, iar privirile tuturor îndreptate asupra mea.

SCRISOARE DESCHISĂ

Distinsului kinolog,

Domnului Otvös Balázs,

Imi plac și mă interesează foarte mult scrierile Dv. kinologice. Veniți într'un timp foarte propice... deaceea veți reuși mai bine decât alte încercări făcute în această direcțiune.

Inființarea «Reuniunii Regnicolare a prăsititorilor de câini din Cluj», este un pas frumos și meritul, într'o mare măsură, desigur vă revine Dv.

În articolul «Despre câinii de Vânătoare» apărut în această revistă (No. 11 din Noemvrie 1926), ne dați voie să vă facem întrebări, referitoare la materia ce tratați. Deci, cu voia Dv. voiu începe:

La expoziția și concursurile din 1925, dela Cluj și Careii-Mari, la care ați fost arbitru, ați premiat pe *Pharau* — un *Altenau* — proprietatea d-lui Iuliu Duschek din Cighid, cu medalia de aur. Iar pe *Lord*, setter englez, un *Karlip*, proprietatea d-lui Ernest Medvey, din Careii-Mari, l-ați decorat numai cu o diplomă.

După orice scară de calificare, diploma e mult inferioară medaliei de aur. Întreb: Dacă *Lord* ar fi concurat alături de *Pharau*, i s'ar fi convenit același premiu distanțat?

La desfășurarea concursului, nu ne comunicați nici o vină a lui *Lord*, ba chiar spuneți că a întrecut așteptările Dv. Atunci ce să fie de l-ați calificat așa slab?

Cu părere de rău, îi caut scuza poate în puterea nasului; dar m'ar miră mult, fiindcă îl dați drept un pur sânge, și cum ca dresaj nu lasă nimic de dorit, ar fi trebuit să se prezinte cel puțin ca un *Altenau*.

Strămoșii lui *Pharau* au început abia prin 1912—1913 să dea descendenți, ca *Boy*, *Cito* și *Diana Altenau*, infiltrați cu sânge iute (îmi pare că englezesc); abia atunci începe să dea descendenți de valoare modernă, din care azi avem pe *Pharau*. Pe când setterul englez e vechiu poate de o sută de ani și în scara lui ascendențială, ca și în prezent, găsim șampioni ca: *King Daw*, *Wild*, *Rake*, *Wild Frederick*, *Pock*, *Gold of Scoury*, *Sam de l'Yvette*, *Nick de Sologne*, *Wild Rose*, *Mina de Saint-Paul-de-Varax*, *Mabel*, *Diana de Puteaux*, *Carmela de Saint-Paul-de-Varax*, *Soso Luth*, etc., răspândiți în toate țările din Europa și poate și mai departe. Pe când singurul englez din țara românească (care se prezintă la concurs, fără ca să lase nimic de dorit ca dresaj), este premiat la fel cu *Hedda Hubertus* — cu diplomă — când *Hedda* e plină și mai cere 4 zile până să fete!

Sunt lucruri pe care eu nu le înțeleg și, cu tot respectul și convingerea în competența Dv., vă rog mult să-mi dați lămuririle necesare, care desigur vor interesa pe toți vânătorii.

8 Februarie 1927.

Cu distins salutări
M. DAMASCHINESCU
Câmpina, B-dul Elisabeta, No. 10

VÂNĂTOAREA CU COPOII

O PROPUNERE ȘI CÂTEVA SFATURI PENTRU D. INSPECTORI ȘI PENTRU VÂNĂTORI

de Prof. I. Forgaci

Inspector de vânătoare al jud. C.-Lung

Având în vedere că în unele regiuni, îndeosebi în ținuturile muntoase din țară, vânatul iepurilor și vulpilor este aproape imposibil fără un câine, care să scoată fiara de prin văgăuni și desišuri inpracticabile pentru oameni; găsind, pe de altă parte, nu numai îndreptățită, dar chiar *absolut necesară* reglementarea vânatului cu copoi (Ord. No. 2659/22 și 116.367/23 precum și 103.719/23) în interesul conservării și liniștei vânatului util, mai ales a celui nobil, azi atât de rar, ba stârpit cu totul pe alocuri, pentru a satisface o dorință generală a vânătorilor și spre a salvardă în acelaș timp și interesele vânatului amenințat propun următoarea normă:

1. Domnii inspectori să elibereze permise de a vâna cu copoi de tip *mare* (negri-galbeni ardelenesti, negri-albi sau negri-albi-galbeni) numai pe timpul dela 15 Septembrie — 1 Decembrie în spiritul Ord. No. 2659/22, refuzând permisul pentru acei copoi, cari alungă vânatul nobil (cerbi și capre) timp de ore întregi. Deasemenea să *refuze categoric*, în spiritul Ord. No. 116. 367/23 eliberarea permisului de a vâna cu astfel de câini la mistreți — o cerere care aici, și de sigur și aiurea, se repetă foarte des și trebuie *numaidecât respinsă*, spre a feri, îndeosebi ciutele și caprele îngreunate, de primejdia alunecării pe ghețușurile pâraielor, sau căderii în prăpăstii.

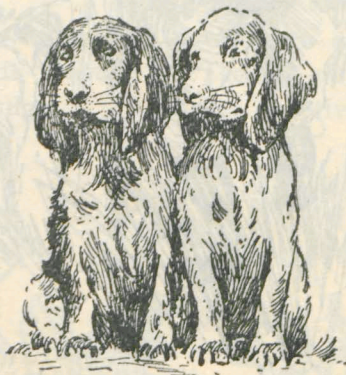
2. Să se *desemneze* precis locurile unde se poate vâna cu copoi, adică acolo unde nu se țin cerbi și căprioare, retrăgând imediat pe 2—3 ani, permisul acelor vânători cari ar călca pe un teritoriu oprit, sau ar vâna după termen.

3. Domnii vânători, cari doresc să-și țină tovarășul patruped de vânătoare, înțelegând că, față de starea de azi a vânatului, nu se poate admite întrebuițarea unui copoi lacom la nebunie și lung în picioare, ca un adevărat balaur, care să alunge și să împrăștie vânatul la 10—20 km., stricând mai mult decât folosește, să caute și să se dezmare de asemenea câini stricați și dăunători ocrotirii vânatului. Îndeosebi copoii mari ardelenesti, stricați încă pe vremea și în spiritul vechilor legi ungurești, ca și copoii din munții regatului, deprinși a vâna totul, fără nici o lege, trebuie *osândiți la moarte*, necorespunzând vremurilor de azi și mai puțin celor viitoare. Numai câini *domoli, ascultători* și cât se poate de *scurți în picioare* să fie întrebuițați pentru prăsire, cel mai bine încruci-

șându-i cu baseții, putându-se întrebuița îndeosebi bine la mistreți. Basetul repesctive încrucișarea de baset ¹⁾, să devină câinele vânatului de munte. Se înțelege că vânătorul trebuie să-l dresseze încă de mic, să meargă cu el ținut în lesă prin desišuri, să nu alerge prea departe, să se țină la picior, fiind chiar slobod în codru, dar mai ales să *nu pună gura unde nu trebuie*. La nevoie, prin ușoare lovituri cu varga, câinele să învețe a execută comanda «*cată*» (fărămituri împrăștiate), «*încet*» (când trage de lesă), «*înapoi*» sau «*aici*» (când se depărtează prea mult) «*lasă*» (când se ia după un vânat nepermis (cerb, capră). Cu acest «*lasă*» se învață câinele cel mai bine la o bucățică de pâine pusă la un pas dinaintea lui și de care el nu e lăsat să se atingă, primind la caz de nevoie câte o vargă. Astfel, dacă vânătorul se poartă corect și nu împușcă înaintea câinelui capre sau cerbi, ci-l oprește cu un aspru «*lasă*», câinele devine în scurt timp «*ferm*», și va formă bucuria stăpânului său, căruia îi va fi prețios ajutor la vânătoare. Firește că nu e permis de a lăsa niște câini astfel dresați să vâneze alături de javre nărvite, căci atunci și câinele cel mai bine dresat se strică, instinctul bestial din el trezindu-se în fața pildei rele a tovarășului. Acești câini fiind mici, de obicei nu gonesc la distanțe mari și-i deprindem să alunge scurt timp vânatul, dacă nu-i așteptăm mult într'un loc, ci mergem mai departe. Ei văzând prima și a doua oară, că depărtându-se prea tare ne pierd și trebuie să ne caute, cu timpul se dau pe brazdă alungând vânatul numai câteva minute — și un astfel de câine ne trebuie astăzi. Semnalul prin care ordonăm câinelui să caute, să fie un «*hai cată*» urmat de o scurtă fluerătură, sau mișcare cu mâna în direcția dorită.

Urmarea acestor sfaturi, e drept că pentru moment ar pricinui d-lor inspectori și ajutoarelor lor ceva mai mult de lucru, făcându-i să studieze toți câinii vânătorilor, dar și ei și, cred că și vânătorii corecți ar avea satisfacția de a fi adus un mare serviciu vânatului, stârpind javrele nărvave, — cu atât mai mult pe cele ciobănești pe cari vânătorii, în chiar interesul lor, sunt datori a le nimici dacă umblă fără jujeu. În modul acesta s'ar realiza ca mâine, poimâine, să vedem mai mult vânat, decât, din păcate, vedem astăzi.

¹⁾Baseto copoiul. N. R.

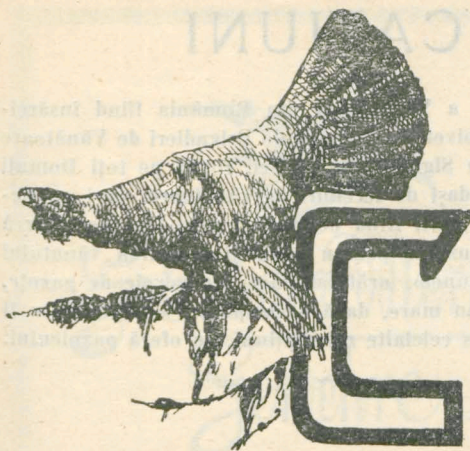

DESPRE CĂINI VAGABONZI

de Nicu I. Juvara-Bârlad

Insp. de vânatoare al jud. Tutova

A vânător amator de vânat, în înțelețul nobil al cu vântului, practicând vânătoria de mai bine de 40 ani, nu cunosc animal mai

dăunător pentru vânat și economia agricolă, ca și câinele veșnic flămând al locuitorilor dela țară.

Acest animal denumit domestic, fără nici o calitate, căci este un produs neselectat și nedresat, în lipsă de mâncare pe care nu o primește dela stăpânul său, atacă tot ce găsește în cale, fiind prin hoiturile și murdăriile ce mănâncă, un agent de propagare a tuturor bolilor contagioase ca: tifosul, dalacul, pesta porcilor, ciurma, holera găinilor, etc., și făcând daune colosale recoltelor de porumb și vie, prin predilecția ce manifestă față de aceste produse agricole. Așa că titlul de păzitor ce i se atribuie, e cea mai uzurpată calitate, căci un asemenea câine nu păzește nimica, și bugetul tuturor exploatărilor agricole sunt împovărate de păzitori scump plătiți și sustrași dela alte ocupațiuni, cari au unica sarcină ca să ne păzească de dâșii.

Unde însă dauna cauzată de acești câini, depășește orice limită, este când ei atacă vânatul și păsările de ogradă, căci pe acestea le distruge cu perseverență și pasiune; eu în cariera mea de agricultor amator de păsări, toată dauna ce am avut de suportat dela animalele denumite răufăcătoare, ca: lupi, vulpi, dihuri, nevăstuici, pisici, ereți, etc., e o floare la ureche, raportată la dauna ce în fiecare an înregistrez din cauza câinilor vagabonzi, cari numai în anul acesta mi-au ucis 58 de picheri (bibilici), 12 curci, 35 rațe, 4 găște și nenumărate găini și cuibare cu ouă.

Și dacă aceasta este dauna la păsările domestice, crescute într'un parc închis din toate părțile, păzit de păzitori prevăzuți cu căpcâni, otravă și puști, care într'un singur

an au ucis peste 200 câini, se poate cu ușurință deduce, ce cantitate colosală de vânat distrug acești câini, a căror existență necontrolată nu mai are nici o rațiune. Căci care este dreptatea din lume? Ca unii să suporte consecințele, care de multe ori pot fi fatale (turba, tifosul, etc.), a inconștienților iresponsabili, ce înmulțesc la infinit un animal, căruia nu-i dau nici o îngrijire.

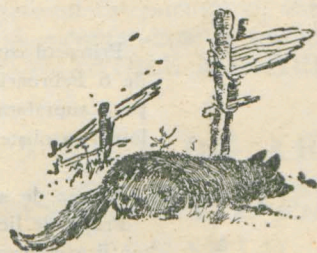
În calitate de inspector de vânatoare al județului Tutova, mi-am dat perfect de bine seama, că nu se poate face un pas înainte pe calea de protejare și înmulțire a speciilor utile de vânat atât de folositoare economiei noastre naționale, fără stricta reglementare a câinilor vagabonzi, cari sunt cei mai teribili braconieri; și ca atare prin stăruința ce am depus și cu ajutorul agenților de poliție, s'au dat în judecată peste 140 locuitori, a căror câini s'au surprins vagabondând pe terenuri de vânat.

Timp și energie pierdută, căci deși majoritatea proceselor verbale erau perfect redactate, având deplina credință acordată de art. 94, și cu toate că art. 33 din legea de protecție a vânatului e categorică și glăsuiește că:

Afară de cei îndreptățiți la vânat, nimeni nu poate lăsa câinii pe teritoriul de vânat. Articol, ce se găsește completat prin decizia Ministerială No. 20.932 din 18 Martie 1924.

Judecătorii noștri, cari din păcate nu sunt vânători și cari nu cunosc daunele cauzate de câinii vagabonzi, căci n'au făcut agricultură și nici creștere de păsări, compătimesc din principiu pe nenorocitul de locuitor, care nu se mai poate duce la câmp cu haita de câini după dâșul, și achită fără nici o excepție pe toți acești contravenienți la o lege de ordine generală, pe motivul că art. 82 pedepsește cu amendă de 300 lei, numai pe proprietarii câinilor de vânat. Câinele vagabond devine, după această teorie, un protejat al legii de protecție a vânatului.

Contra acestei teorii, atât de dăunătoare interesului nostru vânătoresc, m'am hotărât să mă adresez Casației și să scriu aceste rânduri, cu convingerea, că nu este rău ca să se pună capăt unui abuz, care datează din timpurile preistorice și care nu mai cadrează cu actualitatea.

COMUNICĂRI ȘI PUBLICAȚIUNI

DONAȚIUNI PENTRU MUZEUL DE VÂNĂTOARE:

General Iacob Constantin	Lei 100
Lt.-Colonel Magoreanu N.	» 100
Maior Sandulescu Ștefan	» 100
Intend. Căpitan Fortunescu D.	» 100

membrii ai Societății de vânătoare «Camaradul» a ofițerilor vânători din Craiova.

A P E L

CĂTRE DOMNII MEMBRI AI „UNIUNEI,

Cunoașteți Domnilor, dificultățile materiale cu care are de luptat societatea noastră, pentru publicațiunea Revistei noastre și îndeplinirea obligațiilor ei statutare. Știți deasemenea că «Uniunea» nu are alte mijloace de existență, decât acelea care provin din contribuțiunile D-v.

Astăzi «Uniunea» se găsește într'o situație grea și deaceia comitetul D-voastră vă trimite acest apel, rugându-vă cu insistență pe acei dintre D-voastră cari nu și-au achitat cotizațiile precum și orice sumă ce i-ar datoră, să binevoască a le achita cât mai neîntârziat.

COMITETUL

Prin decizia Ministerială No. 12173/927 publicată în M. Oficial No. 50 din 5 Martie 927 se oprește pe timp de 2 ani vânătoarea de epuri, potârnicși și căprioare în comunele: Găvoșdia, Criciova, Cireșul, Măgura, Jidioara, Tincoveni și Crivina din Jud. Severin

T A B L O U

Depozitele Regiei, cari au magazii (Dinamitiere) și care posedă pulbere de vânat în permanență. Depozitele Regiei, cari nu au magazii (Dinamitiere) și țin pulberea la un loc cu fabricatele și deci nu au pulbere în permanență.

1. Botoșani	1. Noua Suliță
2. Dorohoiu	2. Focșani - Dumitrescu
3. Fălțiceni	3. Galați
4. Iași	4. Buzău
5. Chișinău	5. Caliacra
6. Bacău	6. Durostor
7. Piatra Neamț	7. Cerna-Vodă
8. Roman	8. Oltenița
9. Tecuci	9. Târgoviște
10. Tutova	10. Olt
11. Fălciu	11. Arad
12. R.-Sărat	12. Lugoj
13. Brăila	13. Sibiu
14. Constanța	14. Deva
15. Călărași Ialomița	15. Diciosânmartin
16. București No. 2	16. Brașov
17. Vlașca	17. Miercurea Ciuc
18. Argeș	18. Cluj
19. Muscel	19. Bistrița
20. Teleorman	20. Turda
21. Romanați	21. Aiud
22. Vâlcea	22. Târgu-Mureș
23. Dolj	23. Oradea-Mare
24. Gorj	24. Sighet
25. Mehedinți	25. Zalău
26. Timișoara	
27. Prahova	
28. Vaslui	
29. Laculețe.	

Uniunea Generală a Vânătorilor din România fiind însărcinată cu plasarea absolvenților Școalei de Brigadieri de Vânătoare «Dr. Gr. Nediei» din Sighetul-Marmației, roagă pe toți Domnii proprietari, sau arendași de terenuri de vânătoare, cari au nevoie de paznici de vânat, fiind obligați și prin lege de a avea un personal corespunzător pentru paza și ocrotirea vânatului să se adreseze «Uniunii», arătând dacă au nevoie de paznic, pentru vânat mic, sau mare, dacă acela poate, sau nu, de a fi căsătorit și plata plus celelalte retribuțiuni, ce oferă paznicului.

Primăria comunei Fiscut

No. 52/1927

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat pe hotarul comunei Fiscut cu teritor circa 3600—3700 jugh. cad. se vinde la licitație publică în ziua de 5 Iunie 1927 la primărie la orele 9 a. m. Arenda se începe la 1 Ianuarie 1927 și expiră la 31 Decembrie 1932. Prețul de strigare pe un an 4000 lei, vadiu 1000 lei. Condițiuni de licitație se pot vedea la Primăria Fiscut. Numai acei licitanți sunt admiși cari îndeplinesc prescripțiunile legii pentru protecția vânatului.

Fiscut, la 21 Ianuarie 1927. Jud. Timiș. Primăria.

No. 1/1927

PUBLICAȚIE DE LICITAȚIE

În conformitate cu art. 8—14 din legea pentru protecția vânatului și regulamentul vânătoarei se aduce la cunoștință publică, că dreptul de vânat al comunei Agrișteu, 1813 jug. cad. și Fintelnic, 1872 jug. cad. județul Târnava-Mică se dă în arandă prin licitație publică pe timp de 6 ani cu începere de 1 Aprilie 1927.

Ziua de licitație va fi 15 Martie 1927 ora 11 a. m. în comuna Agrișteu pentru ambele comune.

Prețul de strigare e 500 lei pentru fiecare comună.

Doritori de licitație sunt obligați a prezenta autorizația prescrisă la art. 13 din legea vânatului.

Condițiunile de licitație se pot vedea la biroul notarial.

Licitația se va face în conformitate cu art. 72—85 din legea contabilității publice.

Agrișteu, la 6 Ianuarie 1927.

Notar, (ss) Szombati

Notariatul cercual Valea Lungă

No. 449/1926

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștință publică, că licitația pentru darea în arandă a teritoriilor de vânat ale comunelor Valea-Lungă, Lodroman, Glogoveț (jud. Târnava-Mică), care a fost fixată pe ziua de 31 Ianuarie 1927, se va amâna până la 30 Aprilie 1927 cu aceleași condițiuni. Valea-Lungă, la 14 Ianuarie 1927.

Notar, (ss) Kanabé

Primăria Comunei Fundu Părului

Județul Vlașca

No. 434/1926 Dec. 17

PUBLICAȚIUNE

Primarul comunei Fundu Părului, jud. Vlașca publică, că în ziua de 6 Februarie 1927 se va arandă, prin licitație, vânatul comunei pe o suprafață de 651 hectare Comuna Veche și 213 hectare teren loturi în obște din moșia D. M. Burileanu afectat comunei noastre la 1919.

În caz de anămare se fixează ziua de 25 Februarie 1927.

Prețul de licitație (se fixează) este de lei 1000 (una mie). Concurenții vor prezenta la licitație și autorizațiile necesare.

Primar, (ss) Radu Gh. Dumitrescu

Notar, (ss) Indescrifabil

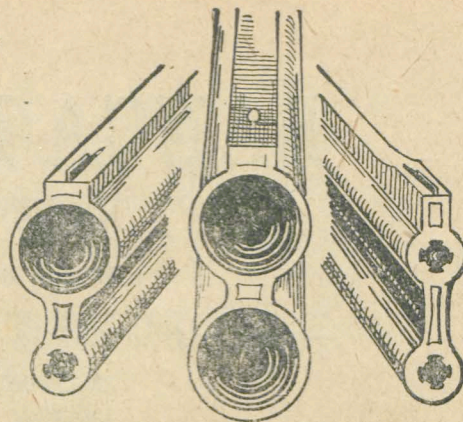

Gebrüder Merkel
Gewehre

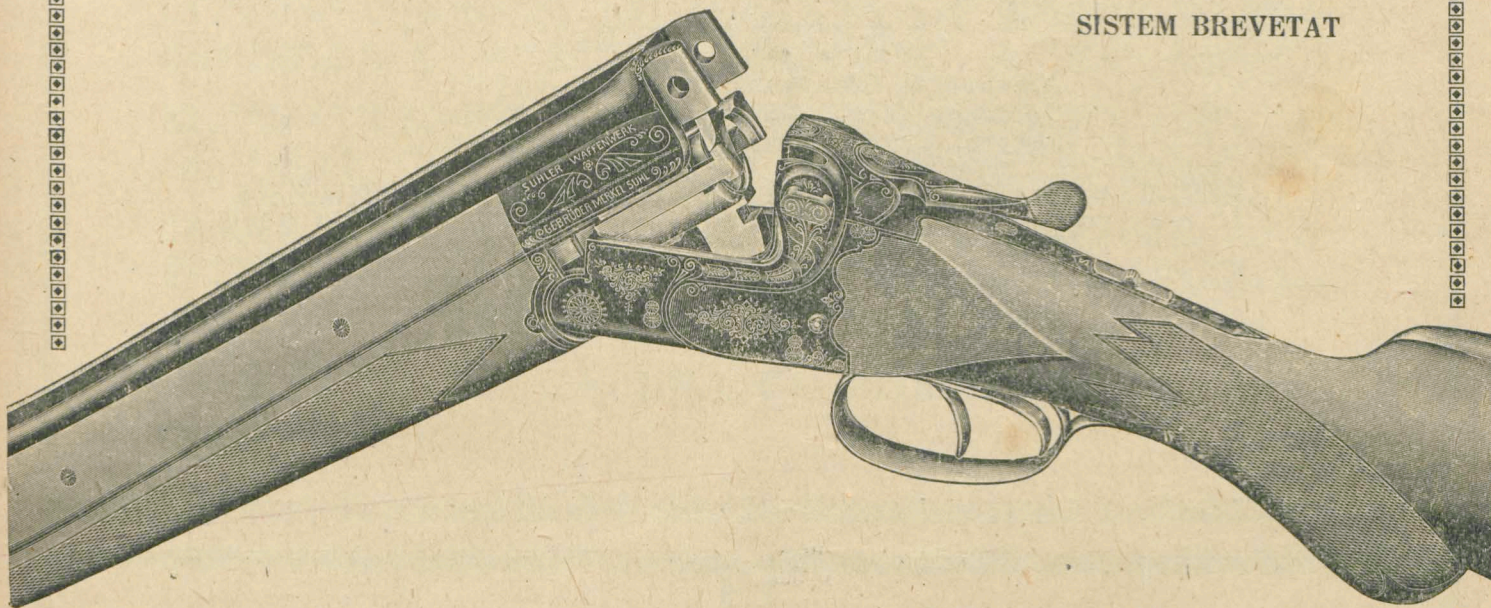
FONDATA IN 1898

MARCA FABRICII

SISTEM BREVETAT

Arma viitorului pentru vânătoare și tip sportiv

Marile succese practice obținute cu armele noastre cu țevi suprapuse, dovedesc marile avantaje ale acestor arme sistem Bock :

- 1) Câmp de ochire complet liber, fără reflexe laterale ;
- 2) Percutare infailibilă a capselor (sistem brevetat) ;
- 3) Inchizător de o putere de rezistență unică ;
- 4) Tir de mare precizie, mai ales pentru distanțe mari, din cauza stabilității și a zăvoririi perfect simetrice a țevelor ;
- 5) Tragere rapidă și precisă, datorită balansării și maniabilității impecabile a acestui model.

Fabricația acestor arme cu țevi suprapuse este specialitatea noastră. Indelungata noastră experiență și instalațiunile moderne cu totul perfecționate ale casei noastre, ne garantează exclusivitatea fabricației acestui sistem, pe care-l construim în următoarele modele :

Arme de alice cu două țevi, sistem Bock (2 țevi de alice suprapuse).

Arme expres cu două țevi, „ „ (2 țevi de glonț suprapuse).

Arme mixte cu două țevi, „ „ (1 țevă de alice și una de glonț, suprapuse).

Aceste modele le putem construi și cu două sau mai multe rânduri de țevi. De pildă o armă de alice sistem Bock, cu un rând de țevi expres și alt rând de țevi mixte.

Cele mai fine arme de vânătoare cari se construiesc astăzi, sunt arme sistem Bock. Cu o astfel de armă, atât vânătorul cât și trăgătorul de porumbei, este echipat pentru orice gen de tir și pentru toată vieața. Totodată mai recomandăm cunoscutele noastre arme DRILLING, reputeate prin soliditatea lor, precum și ELEGANTELE NOASTRE ARME DE ALICE, cari pot rivaliza cu cele mai fine arme engleze.

FABRICA DE ARME

WAFFENFABRIK GEBRÜDER MERKEL, SUHL

(GERMANIA)

REPREZENTATĂ IN ROMÂNIA PRIN „UNIUNE“

BANCA FRANCO-ROMÂNĂ

CAPITAL SOCIAL LEI 100.000.000
CAPITAL DE PLIN VĂRSAT LEI 50.000.000
FOND DE REZERVĂ „ 12.200.000

BUCUREȘTI * STRADA BURSEI No. 5

TELEFON: 10/17 și 46/8. TELEFON INTERBANCAR 67
ADRESA TELEGRAFICĂ: „FRANCOBANK“

SUCURSALE:

Alexandria, Câmpina, Caracal, Cernăuți,
Constanța, Găești, Giurgiu, Roșiori de Vede,
Slobozia, Slatina, Timișoara, Turnu - Măgurele

AGENȚII: Costești, Corabia, Drăgănești, Făurei, Vidra, Zimnicea

Tot felul de operațiuni de
bancă și autorizată să facă
OPERAȚIUNI DE DEVIZE

AGRONOM

Cu titlu academic (etate 41 ani).
cu practică îndelungată în agri-
cultură, industria agricolă și ocro-
tirea vânatului mare, caută post de
încr. dere la moșie sau industrie.

A se adresa la „UNIUNE“

DE VÂNZARE

Cățea cu pedigree din rassa Kleinmün-
sterländer (seamnă cu setterul englez, însă
ceva mai mică) ascultătoare, face down la
semn sau comandă, caută bine, bună appor-
teură, pasionată la baltă. Cățeaua este pro-
prietatea d-lui Otvös Balázs și se găsește
la d-l Ladislau Struhar, Carăi, jud. Sălaj,
la care rugăm a se adresa. Prețul 34.000 lei.

De Vânzare

Armă hammerles, cal. 16, foarte fină. Țevi
din cel mai fin oțel damasc, încercate pentru
iarbă fără fum. Garnitura gravată artistic,
pat englezesc fără pistol. Piedică de sigu-
ranță laterală. **Tir excelent.** :: :: ::

PREȚUL 12.000 LEI

A se adresa la „Uniune“

„D A N U B I U L“

ȘANTIERELE ȚARII ROMANEȘTI PENTRU CONSTRUCȚIUNI
NAVALE ȘI METALURGIE * SOCIETATE ANONIMA * BRAILA

CONSTRUCȚIUNI, REPARAȚIUNI ȘI MODIFICĂRI DE VASE
NAVALE DE ORICE CATEGORIE

CONSTRUCȚIUNI ȘI REPARAȚIUNI DE MAȘINI MARINE,
INDUSTRIALE, AGRICOLE, VAGOANE ȘI LOCOMOTIVE

REPARAȚIUNI DE AUTOMOBILE ȘI MOTOARE, LUCRĂRI
DE ORICE GEN LA MAȘINA DE FREZAT UNIVERSALĂ

TURNĂTORIE DE FONȚĂ, BRONZ ȘI ALTE METALE, CON-
FECTIONAREA SPECIALĂ A CORPURILOR ȘI CAPETELOR
„DIESEL“

DOC PLUTITOR, ȘALUPĂ CU POMPE DE SALVARE

BANCA GENERALĂ A ȚĂRII ROMĂNEȘTI

CAPITAL LEI 60.000.000 ȘI REZERVE LEI 50.000.000

SEDIUL CENTRAL IN BUCUREȘTI STR. LIPSCANI No. 10

Sucursale: Brăila, Brașov, Cluj, Constanța, Craiova, Galați
Giurgiu, Ploești, T.-Măgurele, Oradea-Mare, Sf. Gheorghe

Bănci Afiliate: „TEMIȘOARA“ Institut de Credit și
Economii, Timișoara. „BANCA BASARABIEI“ Chișinău

FACE TOATE OPERAȚIUNILE DE BANCĂ

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Președinte: I. C. RÂMNICIANU-MANOLESCU

Vice-Președinți: Principele B. ȘTIRBEY și I. M. MITILINEU

Membrii:

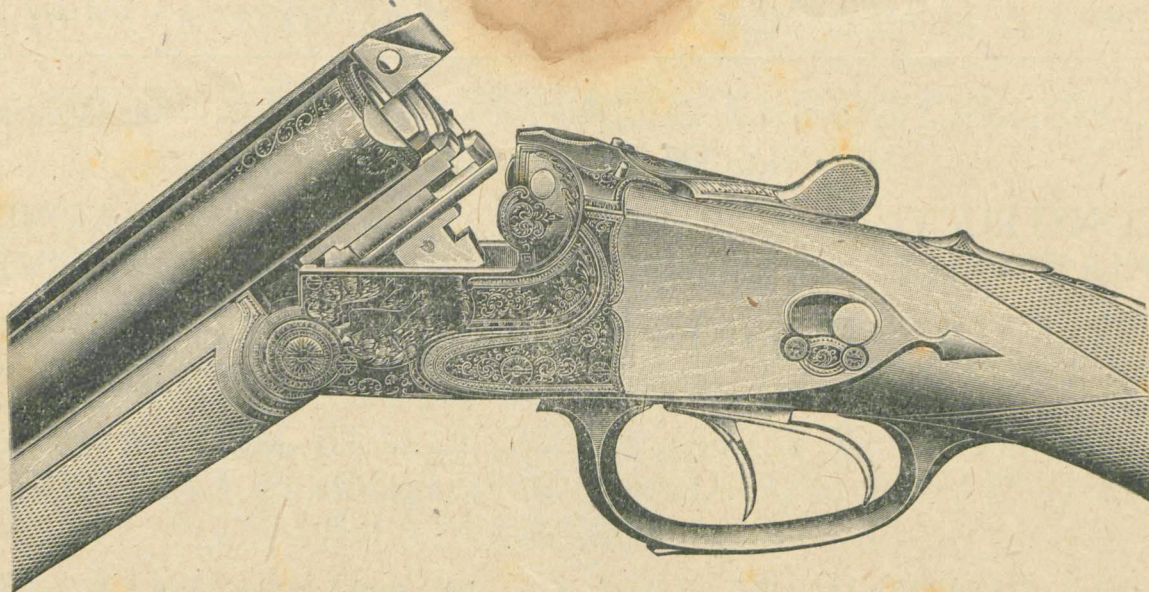
VICTOR ANTONESCU, Principele JEAN CALLIMACHI, Dr. I. COSTINESCU, HENRI
CATARGI, C. G. DISSESCU, V. GOLDIȘ, Baronul AL. HURMUZACHI, P. P. NEGULESCU,
Inginer C. OSICEANU Director General: M. A. GEORGESCU

C. A. FUNK & Co. SUHL (Germania)

FABRICĂ DE ARME

FIRMĂ REPUTATĂ PENTRU ARMELE SALE DE PRIMUL RANG ȘI DE MARE PRECIZIE

Construește orice armă de vânătoare și de sport, dela cea mai simplă până la cea mai elegantă. Execuție conștiincioasă și promptă. Tir de mare precizie și cu maximum de randament, dovedit cu certificatul oficial al standurilor de încercare, care întovărășesc fiecare armă.

SPECIALITĂȚI:

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme de alice cu două țevi, sau cu una de alice și alta de glonț și expressuri, în toate calibrele, cu sau fără efortor.

SISTEM ANSON & DEELEY: Drillinguri, drillinguri-expressuri, etc. pentru cele mai puternice încărcături, în toate calibrele, cu sau fără armare separată a țevei de glonț și efortor.

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme sistem Bock (cu țevile suprapuse), în toate calibrele, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten).

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme pentru tirul de porumbel sistem Bock (țevi suprapuse), atât pentru vânătoare, cât și pentru tir la talere, având maximum de randament posibil, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten), cu sau fără efortor.

TOATE TIPURILE DE ARME SE POT EXECUTA ȘI CU COCOAȘE

Arme de glonț de mare precizie sistem Block

pentru toate calibrele și cele mai puternice încărcături, având avantajul de a fi extrem de ușoare și foarte elegante, admirabile pentru orice gen de vânat. Soliditate extremă, dela cea mai simplă armă la cea mai rafinată execuție.

LA COMENZI SE POATE ȚINE SEAMA DE ORICE DORINȚĂ SPECIALĂ

Modele ale acestei case, precum și cataloage și prospecte în patru limbi, se găsesc la «UNIUNE»

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânatoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătoarei, lista contraveniențelor la legea de vânatoare, dări de seamă a societăților de vânatoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânatoare.

**ABONAMENTUL ANUAL: 300 LEI
PENTRU SOCIETĂȚILE AFILIAȚE 400 LEI**

ANUNȚURI COMERCIALE

1 PAGINĂ 5.000 LEI ANUAL

$\frac{1}{2}$ „ 3.000 „ „

$\frac{1}{4}$ „ 1.750 „ „

$\frac{1}{8}$ „ 1.000 „ „

**ABONAMENTUL LA
„REVISTA VÂNĂTORILOR“
ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI
MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)**

„Revista VÂNĂTORILOR“
este unicul mijloc de comunicare
al tuturor vânătorilor din toată
țara, care au să-și spună ceva.
Deaceea, dacă aveți ceva de
cumpărat, de vândut, de schim-
bat, sau de pus vreo întrebare
tehnică vânătorească, adresați-vă
„Revistei VÂNĂTORILOR“.
Numai aci puteți fi siguri că veți
găsi pe aceea cărora vă adresați.

**LA ORICE CORESPONDENȚĂ ATA-
ȘAȚI MĂRCILE PENTRU RĂSPUNS.**

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

**UNIREA FACE PUTEREA
STRÂNGETI-VĂ ÎMPREJURUL „UNIUNEI“**

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 30 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHI 40 LEI